

**Těsnopisecká zpráva o schůzi
Poslanecké sněmovny Parlamentu**

Schválený pořad 59. schůze Poslanecké sněmovny

1. Návrh usnesení Poslanecké sněmovny, kterým se navrhuje prezidentu republiky rozpuštění Poslanecké sněmovny podle čl. 35 odst. 2 Ústavy České republiky

Parlament České republiky
POSLANECKÁ SNĚMOVNA 2013
VI. volební období

TĚSNOPISECKÁ ZPRÁVA
o 59. schůzi Poslanecké sněmovny Parlamentu
konané ve dnech 16. a 20. srpna 2013

Obsah:

Strana:

16. srpna 2013

Schůzi zahájila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

Usnesení schváleno (č. 1766).

Schválen pořad schůze.

Řeč poslance Petra Gazdíka	5
Řeč poslance Marka Bendy	5
Řeč poslankyně Jany Černochové	6

20. srpna 2013

Další část schůze řídila předsedkyně PSP Miroslava Němcová.

1. Návrh usnesení Poslanecké sněmovny, kterým se navrhuje prezidentu republiky rozpuštění Poslanecké sněmovny podle čl. 35 odst. 2 Ústavy České republiky

Řeč poslance Bohuslava Sobotky	7
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	9
Řeč poslankyně Kateřiny Klasnové	9
Řeč poslance Víta Bárty	12
Řeč poslance Jeronýma Tejce	13
Řeč poslance Víta Bárty	14
Řeč poslance Stanislava Polčáka	15
Řeč poslance Jiřího Paroubka	16
Řeč poslankyně Jaroslavy Wenigerové	21

Řeč poslance Michala Doktora	23
Řeč poslankyně Lenky Kohoutové	25
Řeč poslance Jiřího Paroubka	29
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	29
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	32
Řeč poslance Miroslava Opálky	33
Řeč poslance Vojtěcha Filipa	33
Řeč poslankyně Marty Semelové	34
Řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka	34
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	35
Řeč poslance Petra Skokana	36
Řeč poslance Jeronýma Tejce	38
Řeč poslance Víta Bárty	38
Řeč poslance Jiřího Paroubka	40

Další část schůze řídil místopředseda PSP Lubomír Zaorálek.

Řeč poslance Petra Skokana	40
Řeč poslance Miroslava Kalouska	41
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	42
Řeč poslance Miroslava Kalouska	43
Řeč poslance Víta Bárty	43
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	44
Řeč poslance Jana Husáka	44
Řeč poslance Jiřího Šulce	44
Řeč poslance Zbyňka Stanjury	45
Řeč poslankyně Jany Suché	45
Řeč poslance Vítězslava Jandáka	46
Řeč poslance Jana Bureše	46
Řeč poslance Václava Zemka	47
Řeč poslance Pavla Béma	48
Řeč poslance Stanislava Grospiče	53
Řeč ministra vnitra ČR Martina Peciny	53
Řeč poslance Petra Gazdíka	54
Řeč poslankyně Ivany Weberové	54
Řeč předsedkyně PSP Miroslavy Němcové	55
Řeč poslance Jeronýma Tejce	61

Usnesení schváleno (č. 1767).

Závěrečná řeč místopředsedy PSP Lubomíra Zaorálka.

Začátek schůze Poslanecké sněmovny
16. srpna 2013 ve 14.00 hodin
Přítomno: 144 poslanců

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, zahajuji 59. schůzi Poslanecké sněmovny a vítám vás na ní. Schůzi jsem svolala podle § 51 odst. 4 našeho jednacího řádu, a to na základě žádosti 126 poslanců. Pozvánka vám byla rozdána prostřednictvím poslaneckých klubů ve čtvrtek 8. srpna 2013.

Já vás nejprve samozřejmě požádám, abyste se přihlásili identifikačními kartami. Náhradní karty, které byly oznámeny dopoledne na 57. schůzi, platí i pro tuto schůzi.

Přistoupíme k určení ověřovatelů této schůze. Navrhuji, abychom určili ověřovatele pana poslance Františka Laudáta a pana poslance Jiřího Petřů. Ptám se, zda má někdo jiný návrh na ověřovatele. Nemá. Budeme hlasovat tedy o návrhu, který jsem před malou chvílí přednesla.

Zahajuji hlasování číslo 1. Táže se, kdo souhlasí, abychom ověřovatele určili pana poslance Františka Laudáta a pana poslance Jiřího Petřů. Kdo je pro? Proti tomuto návrhu?

V hlasování číslo 1 přítomno 129, pro 119, proti 1. Návrh byl přijat. Konstatuji, že jsme ověřovatele 59. schůze Poslanecké sněmovny určili pana poslance Františka Laudáta a pana poslance Jiřího Petřů.

Omluvy, které jsem četla dopoledne, platí i pro tuto schůzi. Tedy z 57. schůze platí i pro schůzi 59. Nově jenom sdělují omluvu paní poslankyně Vladimíry Lesenské, která žádá o zrušení omluvy. Paní poslankyně Lesenská žádá o zrušení omluvy, tedy je mezi námi dnes od 14 hodin. To jsou omluvy.

Nyní přistoupíme ke stanovení pořadu 59. schůze, jehož návrh je uveden na pozvánce. Já pouze připomínám, že podle § 54 odst. 7 zákona o jednacím řádu rozhodne Sněmovna pouze o pořadu uvedeném v žádosti. Nelze tedy navrhnout žádnou změnu nebo doplnění pořadu. Rovněž tak nelze tento pořad rozšiřovat.

Budeme tedy hlasovat o návrhu pořadu schůze. Hlasování ponese pořadové číslo 2.

Zahajuji hlasování číslo 2. Táže se, kdo souhlasí s návrhem pořadu schůze, který byl uveden v pozvánce, v žádosti. Kdo je pro? Proti tomuto návrhu?

V hlasování číslo 2 přítomno 136, pro 126, proti 2. Konstatuji, že pořad schůze byl schválen.

Nyní žádá o slovo pan poslanec Petr Gazdík. Prosím.

Poslanec Petr Gazdík: Vážená paní předsedkyně, milé kolegyně, milí kolegové, dovoluji si dát procedurální návrh na přerušení této schůze do úterý 20. srpna 14 hodin. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji. Pan poslanec Marek Benda.

Poslanec Marek Benda: Dobré odpoledne přeji. Já si dovoluji dát pozměňovací návrh k tomuto procedurálnímu návrhu, a to aby schůze nebyla přerušena do 20. srpna, ale aby byla přerušena do úterý 3. září do 14 hodin.

Stručné odůvodnění. Dobře víme, že jsme tady minulý týden dokončili legislativu k občanskému zákoníku, že jsme dnes schválili dva zákony ve třetím čtení, a není vůbec jasné, jakým způsobem se k nim má do budoucna chovat Senát. Zaznamenali jste všichni výroky předsedy Ústavního soudu pana Rychetského, který nejprve řekl, že v okamžiku rozpuštění Poslanecké sněmovny není možné, aby Senát už vůbec pokračoval v legislativním procesu, pak to bral zpátky, že možná v něm možné pokračovat je. Já myslím, že minimálně toto by mělo být vyjasněno a že by bylo férové vůči občanům této země, aby ty zákony, které tady byly schváleny ve třetím čtení, abychom počkali na výsledek Senátu, který, věřím, že když si dokáže pospíšet, tak to dokáže během 14 dnů zvládnout. Myslím, že je úplně zbytečné teď tady šturmovat. Těch 14 dní je úplně jedno. Upřímně řečeno, byl-li by zájem vyspat předčasné volby na 25. a 26. října, tak jak byly avizovány prezidentem republiky, tak samozřejmě se dají stihnout i v případě, že by se Sněmovna rozpustila až 3. září.

Takže doporučuji, abychom přerušili tuto schůzi do 3. září nikoliv do 20. srpna. Berte to jako pozměňovací návrh k procedurálnímu návrhu pana kolegy Gazdíka.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nejprve budeme hlasovat o návrhu pana poslance Marka Bendy. Slyšeli jste, že žádá, aby 59. schůze byla přerušena do 3. září. Pokud tento návrh neprojde, budeme hlasovat o návrhu pana poslance Petr Gazdíka, který tady přednesl procedurální návrh na přerušení schůze do úterý 20. 8. do 14 hodin.

Nejprve tedy hlasujeme o návrhu pana poslance Marka Bendy, přerušení 59. schůze do 3. září.

Zahajuji hlasování číslo 3. Táže se, kdo souhlasí s návrhem pana poslance Marka Bendy. Kdo je pro? Proti tomuto návrhu?

V hlasování pořadové číslo 3 přítomno 141, pro 33, proti 105. Tento návrh přijat nebyl.

Budeme tedy hlasovat o návrhu pana poslance Petra Gazdíka, který podává procedurální návrh, aby 59. schůze byla přerušena do úterý 20. 8. do 14 hodin.

Zahajuji hlasování číslo 4. Ptám se, kdo souhlasí... Pardon, já musím prohlásit toto hlasování za zmatečné, protože jsem nezaregistrovala přihlášku paní poslankyně Jany Černochové. Prosím.

Poslankyně Jana Černochová: Děkuji, paní předsedkyně. Můj kolega Marek Benda tady odůvodnil návrh občanských demokratů přerušit schůzi do zářijové schůze. Já bych prosila o to samé předsedu TOP 09 a Starostové pana Gazdíka. To odůvodnění myslím chceme slyšet všichni.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Paní poslankyně, děkuji vám...

Poslankyně Jana Černochová: Proč se tato schůze má přerušit. Děkuji.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji vám, ale musím upozornit, že se nevede rozprava, jsme v procedurálních návrzích.

Pan poslanec Gazdík nehodlá vystoupit, návrh, který přednesl, jste slyšeli, hlasovat o něm budeme v hlasování pořadové číslo 5. Zahajuji toto hlasování a táži se, kdo je pro návrh pana poslance Gazdíka, tedy přerušení 59. schůze do úterý 20. srpna 14 hodin. Proti tomuto návrhu?

Hlasování pořadové číslo 5, přítomno 144, pro 108, proti 28, návrh pana poslance Gazdíka byl přijat.

A já tedy přerušuji schůzi Poslanecké sněmovny číslo 59 do úterý 20. srpna do 14 hodin.

(Jednání skončilo ve 14.10 hodin.)

**Pokračování schůze Poslanecké sněmovny
20. srpna 2013 ve 14.02 hodin
Přítomno: 147 poslanců**

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, vážení členové vlády, zahajuji druhý jednací den 59. schůze Poslanecké sněmovny. Vítám vás všechny a jako obvykle vás žádám, abyste se přihlásili svými identifikačními kartami. Prosím též, abyste mi oznámili, kdo budete mít kartu náhradní. Zatím sděluji, že náhradní kartu č. 62 má pan poslanec Jeroným Tejc, náhradní kartu č. 66 pan poslanec Michal Hašek a náhradní kartu č. 61 pan poslanec Josef Smýkal. Nikdo jiný zatím nežádá o vydání náhradní karty? Zatím ne.

Mohu vás tedy nyní seznámit s omluvami z dnešního dne. Z poslanců se omlouvají Petr Benda – osobní důvody, Petr Bendl – zdravotní důvody, Josef Dobeš – rodinné důvody, Dana Filipi – rodinné důvody, Otto Chaloupka bez udání důvodů, Jozef Kochan – zdravotní důvody, Jaroslav Krupka – zdravotní důvody, Roman Pekárek – osobní důvody, Igor Svoják – rodinné důvody, Tomáš Úlehla – zdravotní důvody, Vladislav Vilímec – rodinné důvody, David Vodrážka – rodinné důvody.

Z členů vlády se omlouvají: pan ministr Jiří Cienciala – zdravotní důvody, pan ministr Martin Holcát – zahraniční cesta, pan ministr Jan Kohout – zahraniční cesta, pan ministr Vlastimil Pícek – osobní důvody.

To byly omluvy, které mi byly do této chvíle doručeny.

Vážené kolegyně a kolegové, já vám jenom připomenu, že v pátek 16. srpna jsme tuto schůzi zahájili, určili jsme dva ověřovatele, schválili jsme také pořad této schůze a na návrh pana poslance Petra Gazdíka jsme jednání přerušili do dnešního dne do 14. hodiny.

Nyní tedy můžeme přistoupit k projednání jediného bodu pořadu 59. schůze, kterým je

1.

**Návrh usnesení Poslanecké sněmovny, kterým se navrhuje
prezidentu republiky rozpuštění Poslanecké sněmovny
podle čl. 35 odst. 2 Ústavy České republiky**

Vyzvu nejprve k úvodnímu slovu postupně zástupce navrhovatelů tohoto bodu, tedy ty, kteří požádali o svolání této schůze. Prosím, aby se ujímali postupně slova. Pan poslanec Bohuslav Sobotka. Prosím.

Poslanec Bohuslav Sobotka: Děkuji. Vážená paní předsedkyně,

vážené kolegyně, vážení kolegové, já jsem tady už v této věci jednou stál před Poslaneckou sněmovnou a předkládal jsem návrh na to, aby Sněmovna poprvé v historii využila možnost, kterou nám dává Ústava České republiky, a přijala usnesení, ve kterém se sama rozpustí. Možná si na ten okamžik vzpomenete, není to tak dlouho, bylo to 17. července letošního roku. Tehdy jsme hlasovali a pro přijetí usnesení o rozpuštění chybělo tehdy 24 hlasů. Dovolte mi vyjádřit přesvědčení, že dnes Poslanecká sněmovna dostojí své odpovědnosti a potřebný počet hlasů už při dnešním hlasování Poslanecké sněmovny chybět nebude.

Sociální demokracie je přesvědčena o tom, a říkáme to od samého počátku vzniku této politické krize, říkáme to od okamžiku, kdy vláda Petra Nečase podala demisi, že jediným řešením politické krize jsou nové volby a je rozpuštění Poslanecké sněmovny. Rozpuštění Poslanecké sněmovny totiž nemá žádnou reálnou politickou alternativu. Ti, kdo odmítají rozpuštění Poslanecké sněmovny, nejsou a nebyli schopni navrhnout žádný jiný postup, žádnou jinou reálnou cestu.

Pokud by se dnes Poslanecká sněmovna nerozpustila, hrozí podle mého názoru ze všeho nejvíce chaos. My jsme viděli v této Poslanecké sněmovně, viděli jsme to při hlasování o vyjádření důvěry vládě Jiřího Rusnoka, že tady není žádná levicová většina, není tady žádná pravicová většina a tato Sněmovna fakticky není schopna dále plnit funkci, kterou by mít měla, to znamená být místem, kde vzniká vláda, a být místem, kde vláda může být efektivně kontrolována. Pokud by se dnes Sněmovna nerozpustila, pak nastane situace, kdy tu zřejmě dlouhé měsíce bude vláda v demisi, která nemá potřebnou demokratickou legitimitu.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, rád bych využil této příležitosti ještě k tomu, abych apeloval na poslance ODS. Víím, že dnes ODS avizovala, že nebude hlasovat pro rozpuštění Poslanecké sněmovny a že chce odejít ze sálu v okamžiku, kdy budeme hlasovat. Jsem přesvědčen o tom, že by ODS neměla ze Sněmovny utíkat a že by měla převzít odpovědnost za řešení současné situace, tak jako ji přijmou všechny ostatní poslankyně a poslanci, kteří tady zůstanou. Byla to přece ODS, která byla poslední tři roky ve vládě. Petr Nečas byl premiérem za ODS. ODS měla odpovědnost a má odpovědnost za situaci, do které se naše země dostala, a tuhle odpovědnost je důležité přiznat a je důležité před ní neutíkat při hlasování o rozpuštění Poslanecké sněmovny.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, sociální demokraté nikam utíkat nebudou. Sociální demokraté tady zůstávají, je tady celý náš poslanecký klub a celý poslanecký klub sociální demokracie je připraven hlasovat jednotně pro to, aby se Sněmovna rozpustila, pro to, abychom umožnili nové demokratické volby a umožnili občanům, aby se vyjádřili k tomu, jak si představují budoucnost České republiky.

Vážené kolegyně, vážení kolegové, chtěl bych na závěr svého vystoupení poděkovat jak poslancům z pravice, tak poslancům z levice, kteří v sobě najdou odvahu, aby v sále zůstali a hlasovali pro rozpuštění Poslanecké sněmovny. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl první ze zástupců navrhovatelů, pan kolega Bohuslav Sobotka. Nyní se zeptám ze strany TOP 09 jako druhé strany navrhovatelů schůze, zda někdo chce vystoupit v této fázi, kdy jsou úvodní slova, ještě předtím, než bude zahájena všeobecná rozprava. Není zde žádná taková žádost.

Ze strany Komunistické strany Čech a Moravy pan poslanec Vojtěch Filip. Prosím.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, paní předsedkyně. Pane premiére, členové vlády, dámy a pánové, já myslím, že je málo co dodat po té debatě, která tady už jednou proběhla. Snad jenom tolik, že ti, kterým tolik záleželo na tom, aby prezident republiky neatrahoval na sebe více práv, než má podle Ústavy České republiky, aby byl zachován parlamentní charakter České republiky, je důležité, aby ti, kteří byli zvoleni do Poslanecké sněmovny, tuto odpovědnost byli schopni unést. Aby byli schopni unést to, že dnes rozhodujeme za sebe, že rozhodujeme také proto, že nemá smysl prohlubovat krizi, kterou lidé očekávají, že bude zrušena rychle a srozumitelně pro ně. V tomto ohledu tedy jsem přesvědčen, že právě tím, že Poslanecká sněmovna převezme iniciativu, rozhodne o svém seberozpuštění, požádá o tento krok prezidenta republiky a budou vypsány nové volby, umožní, aby česká politická scéna ve skutečnosti získala novou sílu. Získá ji tím, že občané dají novou legitimitu nové Poslanecké sněmovně a parlament bude zase funkční. Děkuji vám. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní se zeptám zástupce strany Věcí veřejných, zda v této fázi chce vystoupit. Nechce. Tím jsme tedy po úvodních slovech, tedy slovech navrhovatelů, a já nyní zahajuji všeobecnou rozpravu. Mám do ní přihlášky – teď se musím zeptat pana poslance Filipa – nechce už využít svého přednostního práva? Takže podle displeje jsou přihlášení paní poslankyně Klasnová, poté pan poslanec Bárta, pak je pan poslanec Paroubek, pan poslanec Doktor a ještě jsem zaznamenala s přednostním právem žádost o vystoupení pana poslance Jeronýma Tejce. Čili pořadí navrhuji takto: Kateřina Klasnová, Vít Bárta, Jeroným Tejc a potom ti další přihlášení.

Paní poslankyně Kateřina Klasnová, prosím.

Poslankyně Kateřina Klasnová: Vážená paní předsedající, děkuji za

slovo. Vážené kolegyně, vážení kolegové, dovolím si zde promluvit nikoliv pouze jako předsedkyně poslaneckého klubu Věcí veřejných, ale především sama za svou osobu.

Přiznávám, že jsem si nejednou přála, abych z Poslanecké sněmovny odešla nebo aby mi byl poslanecký mandát pro dobré chování zkrácen tak, jako se zdá, že tomu bude dnes. Myslím, že pocit marnosti nekonečných politických jednání a deziluze z fungování české politiké, ale i mediální scény, i když jsem zocelena tristní zkušeností z pražské komunální politiky, možná sdílím s těmi, kdo se v Poslanecké sněmovně ocitli stejně jako já toto volební období poprvé. Měla jsem to štěstí, nebo tu smůlu, že jsem mohla být tři roky u skutečně průlomových událostí, mezi které patří i dnešní hlasování o rozpuštění Poslanecké sněmovny.

Jsem ráda, že odcházím z Poslanecké sněmovny po třech letech stále jako člověk, a nikoliv jako politik. Jako někdo, kdo netrpí pocitem vlastní důležitosti a naprostou slepotou vůči jiným za zdmí této budovy. Jsem ráda a bylo mi ctí, že jsem od jara 2012 mohla vést poslanecký klub Věcí veřejných, který dle mého názoru odchází po svém působení v opozici, ve které jsme měli být od samého začátku, s čistým štítem.

Děkuji voličům, kteří nám dali v roce 2010 svůj hlas, a zároveň se jim omlouvám za to, že jsme neměli dost odvahy a dost pokory zůstat v opozici a že se nám podařilo předvést, ať už vlastní vinou, či vinou našich bývalých vykutálených koaličních kolegů, štěpení a nejednotu. Věci veřejné přivedly do politiky bohužel lidi, kteří v ní neměli co dělat. Tím jsme prohloubili nedůvěru občanů v politickou scénu obecně i ochotu volit nové politické strany. Ale pořád tvrdím, že díky působení Věcí veřejných, těch původních a setrvalých, se podařilo rozhýbat mnohé, co do roku 2010 nebylo v české politice možné. Například po dvaceti letech planých politických slibů prosadit přímou volbu prezidenta, za jejíž prohlasování si nejeden politik nyní rve vlasy a nadšená není ani ta část veřejnosti, jejíž favorit neobstál. A já jsem stále přesvědčena, že krok směrem k přímé demokracii byl krok správným směrem.

Po dvaceti letech a osmnácti pokusech a díky i mojí osobní zarputilosti se podařilo prosadit zrušení tzv. doživotní trestněprávní imunity poslanců a senátorů, protikorupční strategii, prosadit např. novelu zákona o veřejných zakázkách, včetně zákazu losovaček, a ve světě běžnou, ale u nás roky nechtěnou trestní odpovědnost právnických osob či institut spolupracujícího obviněného. Oboje se nyní uplatňuje v mediálně sledované kauze Rath.

Na post policejního prezidenta se nám podařilo dosadit nezávislého člověka, vzešlého poprvé a patrně naposledy z výběrového řízení, který zrušil policejní nařízení, podle něhož bylo povinné hlásit vyšetřování politických kauz. Díky tomu všemu je tady něco, co tady dvacet let

nebylo, co někteří politici označují za policejní stát, za vládu plukovníků a podplukovníků, ale co já jako občan vnímám konečně jako rozhýbání vyšetřování politické korupce. Myslím si ostatně, že to je jediný nástroj, kterým lze dosáhnout slušnějšího chování nejenom v nejvyšších patrech politiky, ale i v té komunální politice, protože politici jsou jen lidé a pokušení moci je příliš velké.

Vzdor všeobecnému a místy nesmyslnému šetření se Věcem veřejným podařilo ještě v koalici zvýšit nástupní plat učitelům na 20 tisíc a ministři financí navzdory zachovat stravenky. Stejně tak se nám podařilo v koalici prosadit prolomení hazardní lobby a díky naší iniciativě řádně zdanit hazard bez výjimek, které nahrávaly netransparentnímu vyvádění peněz. Hlasovali jsme mnohokrát sami v některých klíčových věcech ve prospěch občanů této země, ať už jde o hlasování o sporném paragrafu loterijního zákona, který umožňoval provozovat hazard, videoterminály povolené Ministerstvem financí až do konce roku 2014. Věci veřejné jako jediné hlasovaly proti tomuto paragrafu, který později zrušil až Ústavní soud.

Stejně osamoceni jsme zůstali, když jsme hlasovali proti vyjmutí hospodaření energetického gigantu ČEZ z veřejné kontroly. Strana Věcí veřejné jako jediná ve Sněmovně hlasovala i proti pozměňovacímu návrhu, že poslanci nebudou platit pojištění z poslaneckých náhrad, a de facto si tak navýší plat i proti evropskému stabilizačnímu mechanismu, který znamená, že Česká republika v okamžiku přijetí eura nasype stovky miliard korun do stoupy Evropské unie.

Říkala jsem, že Věci veřejné způsobily svými skandály skepticismus vůči volbě nových politických stran, ale věřím, že jsme také dokázali, že zvolit nový politický subjekt může znamenat i narušit zaběhlou lobby napříč takzvaným etablovaných politickým spektrem, byť možná za cenu sebedestrukce. Nakonec Věci veřejné v opozici napravily i to, pro co jsme kdysi v koalici sami hlasovali a za co jsme nesli spoluodpovědnost, protože jsme jako nováčci věřili slovům a slibům svých politických kolegů.

Sněmovna na poslední chvíli a i za našeho aktivního přispění zrušila sKarty a jednáním minulý pátek napravila také postavení těžce zdravotně postižených osob po Drábkově tzv. sociální reformě. To byl pro mne osobně poslední velký dluh, který jsem vnímala z hlediska našeho politického angažmá. Napravit jiné věci už bude na Sněmovně v novém složení.

Jak jsem říkala v červenci, považuji předčasné volby za nejčistší formu řešení současné politické krize, která neumožňuje, aby byla nadále tato Sněmovna i Rusnokova vláda v demisi akceschopná. Kdyby se dnes Poslanecká sněmovna nerozpustila, nastane zde naprostá anarchie, ve které nebudeme schopni řádně schválit ani státní rozpočet, a celá nepřehledná politická situace by nahrávala pouze lobby všech možných

zájmů, jen ne těch ve prospěch občanů. Zavírat oči nad touto realitou by bylo pokrytecké. Snad budou po volbách ušetřeni občané věčných skandálů, právních i umělé a účelově vytvořených, politických bojůvek a půtek bez schopnosti konsensu pro zájmy země. I po třech letech ve vysoké politice chci věřit, že je to možné, že však záleží na vůli Čechů s volebním právem. Snad si nebudeme muset i v příštím volebním období zpívat: „Za co, pane bože, za co?“

Ne kvůli volebním preferencím Věcí veřejných a kvůli předvolební agitaci, ale kvůli osudu této země pevně doufám, že o jejím dalším směřování nebudou rozhodovat bývalí příslušníci StB či politici zodpovědní za tunelování státu v podobě Mostecké uhelné, OKD, CASA, pandurů, IZIPu, solárního boomu, řepky olejky, sKaret, apod.

Přeji voličům šťastnou ruku a dobrou paměť při rozhodování, koho budou v předčasných volbách volit.

Děkuji za pozornost. (Bouřlivý potlesk poslanců VV.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní prosím o slovo pana poslance Víta Bártu, dále je přihlášen pan poslanec Jeroným Tejc. Ještě oznámím, pardon, že pan poslanec Josef Kochan dnes se neomlouvá, je přítomen. Slovo má pan poslanec Vít Bárta.

Poslanec Vít Bárta: Vážený pane předsedo, vážený pane premiére, vážená vládo, dámy a pánové, máme dnes možná nejšťastnější den této Poslanecké sněmovny, šťastný den ukončení trápení, které tady několik let zažíváme. Sněmovna má mezi voliči velmi špatné renomé a já jsem přesvědčen, že pokud dnes Poslaneckou sněmovnu rozpustíme, je to to nejlepší, co můžeme učinit pro to, aby si občané České republiky začali vážít nejenom funkce poslance, ale aby si začali více vážít vlastní Poslanecké sněmovny. Nebojím se říci, že ten, kdo bude hlasovat pro rozpuštění Poslanecké sněmovny, ten, který vyvrátí známé pořekadlo, že kapři si svůj rybník nevypouštějí, ten tímto hlasováním napraví mnohá svá pochybení při hlasováních, ke kterým tady došlo.

Dovolte mi připomenout, že k tomu špatnému jménu Poslanecké sněmovny mimo jiné přispěla hlasování, která podpořila hazard, hlasování, která byt se tvářila, že jsou hlasováním poslanecké iniciativy, reálně byla hlasováním zákulisních lobby, která tady prohlašovala proti vůli Ústavního soudu, proti vůli ombudsmana a po vůli pana exministra Kalouska to, že hazard v České republice dál bují.

Nicméně dovolte mi nyní ukázat, alespoň na chvilku pohlédnout na to, co nás v následujících chvílích čeká. A dovolte mi z tohoto místa oslovit více veřejnost než zde přítomné osoby v sále. Dovolte mi upozornit na to, že jestliže začala volební kampaň na ose ochrana ústavního pořádku, na

ose – na sporu pana prezidenta Zemana s TOP 09, tak že tento sport je jen oblíbeným bílým psem, který má zaujmout pozornost vás voličů nad tím, co je elementární problém této země. Dovolte mi upozornit na to, že jestli v roce 2010 občané České republiky volali po tom, aby se začala vyšetřovat korupce, tak dnes především díky Věcem veřejným, především díky tomu, že se podařilo odšpuntovat policii, státní zastupitelství, tento problém je vyřešen.

Co není vyřešeno, co je dnes nejaktuálnější problém, o kterém se do značné míry mlčí, je to, že podnikatelé z České republiky odcházejí do států jiných a že ať je to pan prezident Zeman, ať je to sociální demokracie, ať je to TOP 09, tak všechny tyto síly, které upoutávají nejméně pozornosti občanů, v zásadě shodně počítají s tím, že v této zemi má dojít k prudkému zvýšení daní. Pan prezident Zeman mluví o jednotné evropské dani ve výši 25 %, sociální demokracie mluví o druhé sazbě daně z příjmu fyzických osob ve výši 38 %. A to, jakým způsobem TOP 09 zvyšovala daně, o tom snad není příliš zapotřebí mluvit. Koneckonců i poslední skandál v ODS souvisel právě podle mě se spravedlivou myšlenkou a kritikou Miroslava Kalouska – nepřipustit další zvedání daní.

Dámy a pánové, přeju této Poslanecké sněmovně a nám všem, aby dnes došlo k rozpuštění Poslanecké sněmovny, a přeju občanům České republiky, aby si zvolili Poslaneckou sněmovnu, kde se nebudou nakupovat poslanci a která nepřipustí zvýšení daní pro další léta.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců VV.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní zde mám přihlášku s přednostním právem. Pan poslanec Jeroným Tejc má slovo. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená předsedkyně, vážená paní předsedkyně, vážené dámy, vážení pánové, já jsem rád, že se nepotvrdily a nepotvrdí všechny spekulace, které jsme mohli v posledních dnech slyšet ať už z řad některých politiků, nebo komentátorů, že se snad Poslanecká sněmovna nebude dnes schopna rozpustit a že tak se nestane právě proto, že by sociální demokracie neměla zajištěnu plnou účast a všichni její poslanci by nehlasovali pro toto usnesení. Jsem rád, že vám mohu oznámit za klub sociální demokracie, že dnes v tomto sále na hlasování jsou a budou přítomni všichni, všechny poslankyně a poslanci za sociální demokracii, a zároveň všichni tito budou hlasovat pro rozpuštění Poslanecké sněmovny. Chtěl bych jim za to poděkovat a chtěl bych koneckonců poděkovat i všem ostatním poslankyním a poslancům, kteří se rozhodnou podpořit rozpuštění Poslanecké sněmovny a vzdají se tak své moci ovlivňovat dění v tomto státě ve prospěch občanů České republiky, kteří po třech letech budou mít opět možnost rozhodnout o směřování naší země a

rozhodnout o tom, kdo má a kdo naopak nemá být členem Poslanecké sněmovny, potažmo vlády.

My jsme tady slyšeli teď před chvílí srdceryvné projevy ze strany představitelů Věcí veřejných o tom, jak si přejí – a v zásadě si to vždy přáli – rozpustit Poslaneckou sněmovnu. Ale já bych rád, abychom aspoň dnes tady nehráli falešné hry. Proto bych chtěl vyzvat jak Víta Bárta, tak Kateřinu Klasnovou, kteří vedou Věci veřejné, aby tady na místě prohlásili, že poslanec Věcí veřejných pan Skokan stáhne a vezme zpět onu ústavní stížnost, kterou podle médií podal a která má zhatit podle toho jeho návrhu, pokud by byl úspěšný, konání předčasných voleb a případné rozpuštění Sněmovny, pokud k němu dnes přistoupíme. Buď hlasujete pro jako Věci veřejné a chcete Poslaneckou sněmovnu rozpustit, nebo hlasujete proti. Ale pokud platí, a já bych rád, abychom tady skutečně věděli, zda takový návrh byl podán Ústavnímu soudu, a pokud byl, jaký může mít důsledek. A podle všeho ten důsledek může být odložení, zákaz všech kroků prezidenta republiky směrem k rozpuštění Poslanecké sněmovny, a v tomto smyslu podle mého názoru je třeba říct jasné ano, nebo ne. A pokud takový návrh Ústavnímu soudu podán byl, a v médiích jsme o tom byli informováni, tak prosím, aby byl vzat zpět. Pokud tak učiněno nebylo, prosím, aby to pan poslanec Skokan či Věci veřejné nakonec po konání dnešní schůze neučinili.

Jediné, co si můžeme přát, je, aby volby proběhly co nejrychleji, aby se zde sešla Poslanecká sněmovna, a já pevně doufám, že příští měsíce ukážou, že ta příští Poslanecká sněmovna bez ohledu na většinu levice–právice bude schopna se na těch klíčových věcech pro Českou republiku rozhodnout a že zde přestane systém válcování, ať už vyhraje ty volby kdokoliv.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl pan poslanec Jeroným Tejc. Faktická poznámka pan poslanec Vít Bárta. Prosím.

Poslanec Vít Bárta: Doufal jsem, že dojde k rychlému rozpuštění Poslanecké sněmovny, a moc mě mrzí, že tento důstojný a hezký čas skončí zase u osobních invetiv. Nicméně musím říct, že když Miroslav Kalousek svého času nám v koalici říkal, že koaliční partneři na sebe trestně oznámení nepodávají, musím říct, že vyjádření pana Tejce o tom, že jestli někdo bude, nebo nebude dávat ústavní stížnost, je podobně demokratické a velmi z mého pohledu arogantní vyjádření, které se domnívám, že k politické kultuře v české zemi nepatří.

Pan poslanec Skokan jasně řekl, že hlasuje pro rozpuštění Sněmovny, a pan poslanec Skokan, tedy připomínám, se ptal Sněmovny a opakovaně

upozorňoval při tom, než jsme začali hlasovat o důvěře vlády pana Rusnoka, že nedošlo k naplnění několika formálních kroků k tomu, aby tato schůze byla řádná. Vy jste přehlasovali Věci veřejné s návrhem pana Skokana, aby schůze byla řádně svolaná. Jinými slovy řečeno, tato odpovědnost v žádném případě není ani na panu Skokanovi ani na Věcech veřejných, ale je na těch, kteří hlasovali právě proti těm připomínkám, které pan Skokan v procesních podmínkách vnesl. A samozřejmě primární odpovědnost je na vedení Sněmovny, která si vykládá jednacím řádem Poslanecké sněmovny zrovna podle toho, jak se jí hodí. Včetně skvělého svolávání rozpuštění Sněmovny na pátek na druhou hodinu odpolední.

Poslední poznámka, kterou je zapotřebí připomenout v této souvislosti, je to, že důvěra vlády pana Rusnoka má zásadní význam. Zásadní. Ale zcela odlišný od vlastní debaty o rozpuštění Poslanecké sněmovny, a účelové spojování těchto dvou témat je úplně stejná záludnost jako odnesení archů na rozpuštění Sněmovny ve čtyři hodiny odpoledne, když na tom klavíru měly být až do večera, aby se tam mohli podepsat všichni poslanci Věcí veřejných a nikoli pouze poslanci – (Přerušen předsedající upozorněním na čas.)

Děkuji za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: S další faktickou poznámkou pan poslanec Jeroným Tejc. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Děkuji za slovo. Pokud někdo podá ústavní stížnost s cílem, že nebude možné rozpustit Poslaneckou sněmovnu, pak si její rozpuštění nepřeje. Nic víc, nic méně. Děkuji. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan poslanec Vít Bárta, faktická poznámka? Prosím.

Poslanec Vít Bárta: Jenom krátká faktická poznámka. Pan Jeroným Tejc zjevně četl dokument, který nebyl zveřejněn. Pan Jeroným Tejc má jasný názor na to, co je obsahem dokumentu, který zveřejněn nebyl, a pro jistotu má ambici přikládat interpretaci něčemu, co v tuto chvíli nějakým způsobem – znovu opakuji – nesouvisí s rozpuštěním Sněmovny, ale souvisí s legitimitou vyslovování vlády pana Rusnoka.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka a nyní se dostáváme zpět do všeobecné rozpravy k přihláškám řádným. Ale ještě jedna faktická – pan poslanec Stanislav Polčák? Prosím.

Poslanec Stanislav Polčák: Děkuji, paní předsedkyně. Já chci pouze

reagovat na to, co řekl pan předseda Tejc. Protože jeho vyjádření je poměrně logické a konzistentní. Není možné přát voličům šťastnou ruku u volebních urn, které tedy nás mají čekat v říjnu, a následně zároveň dělat kroky – podle toho, co bylo zveřejněno v médiích –, které jsou obdobou toho, co bylo v roce 2010. Tehdy také pan poslanec Melčák podal návrh na předběžné opatření. A slyšeli jsme, nebo měli jsme možnost číst v médiích, že pan poslanec Skokan podal rovněž totožný návrh na vydání předběžného opatření. Já jsem ten dokument také nečetl, ale myslím, že by stálo za to, aby se před voliči nehrála falešná hra. A myslím, že by nic nebránilo panu kolegovi poslanci Skokanovi, aby zde předstoupil a jasně tedy řekl, zdali takovýto návrh na předběžné opatření podal, či nikoli a zdali skutečně strana Věci veřejné přeje voličům v říjnových volbách všechno dobré k těm volbám, anebo dělá všechno potají k tomu, aby takovéto volby nebyly.

Já se připojuji k tomu, co říkal pan kolega Tejc. (Potlesk.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka. Řádná přihláška – pokud nejsou teď žádné faktické – nejsou – řádná přihláška pan poslanec Jiří Paroubek. Prosím.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážená paní předsedkyně, dámy a pánové, to, co říkali oba mí předřečníci, má svoji hlubokou logiku, jak pan poslanec Tejc, tak pan poslanec Polčák. Protože my jsme před čtyřmi lety téměř touto dobou, v září, zažili ústavní stížnost, která byla akceptována, byla to ústavní stížnost jednoho poslance! Já jsem do té doby byl ujišťován všemi ústavními právníky, že může být podána ústavní stížnost poněkud jinak, ale byl jsem pak tou praxí Ústavního soudu poněkud překvapen, přiznám se, a nebyl jsem asi sám. Ale politika se někdy vyvíjí politikou hotových faktů. Takže bylo by dobré, abychom toto věděli, než třeba budeme o tom hlasovat, abychom nebyli za kašpárky, protože když se rozpustí Poslanecká sněmovna a vedle toho tady bude vláda, která de facto bude mít nějakou vyšší legitimitu, nebo to, že je vládou v demisi, se bude zpochybňovat, no tak samozřejmě to může zpozdít celý ten proces mimořádných voleb.

Upřímně, pro stranu, kterou vedu, nějaký ten týden navíc by se hodil. Ale hrajeme tady přece fér hru. A tu fér hru – tady stačí říct – přece jenom v rámci té fér hry není to tak – já tu stížnost stáhnu, nebudu mást veřejnost, nebudu mást Ústavní soud, který už v rámci jednoho precedentu dokázal české veřejnosti, že se umí zabývat ústavní stížností jednoho poslance. Tehdy, jenom připomenu, že to bylo na základě tohoto zdůvodnění poslance Melčáka, že se cítí poškozen, že bude připraven o to, že nedostane deset platů. Tak Ústavní soud k tomu přihlédl, že by byla poškozena

jeho práva, a kvůli tomu jsme v podstatě neměli mimořádné volby v říjnu 2009.

Dámy a pánové, vracím se ale ke svému připravenému projevu.

Již podruhé v krátké době, v dosti krátké době, v odstupu několika týdnů, přistupujeme k návrhu na rozpuštění Poslanecké sněmovny. Pokud zavedené politické strany – sociální demokracie, TOP 09 a komunisté – splní, co řekly, rozpustíme dnes Poslaneckou sněmovnu. Rozpustíme Sněmovnu, která je zcela zkompromitovaná a dávno ztratila důvěru lidí, pokud ji ovšem kdy měla.

Toto složení Sněmovny vzniklo ve volbách v květnu 2010 po intenzivní, nenávislné a emocionálně vypjaté volební kampani, v níž smutnou roli sehrála nepluralitní česká média. Čest budiž výjimkám v českých médiích, těch bylo minimálně. A tak byli, abych použil dikci někoho jiného, trochu vulgární dikci někoho jiného, báby a dědkové ohlupování rafinovanými klipy, po obloze létali archeopteryxové a po zemi pobíhali jiní dinosauři. Babičky v domovech důchodců se vlastenecky klepaly hrůzou, sám jsem to zažil, když jejich duševní zrak kreslil bankrot státu, jak o něm psala média, a šly na ně mdloby, když dostaly právě před volbami od pánů z TOP 09 poštou složenkou, kolik že to dluhů státu na každého z nás připadá. A už měly představu, kolik jim budou asi strhávat z důchodu.

Nemůžu se ovšem v souvislosti se zatím posledními volbami do Sněmovny nezmínit o jednom faktoru, který volební výsledek spoluvytvářel. Trošku jsme se tady někteří z nás už o tom zmínili. Bylo to rozhodnutí Ústavního soudu v září 2009, kterým Ústavní soud pod vedením pana předsedy Rychetského, nedávno nově zvoleného předsedy Ústavního soudu, protiústavně zrušil ústavní zákon, kterým byly na polovinu října 2009 vyhlášeny mimořádné volby. V nich by s jistotou zvítězila levice. Podle latinské zásady fiat iustitia, pereat mundus, nechť zvítězí spravedlnost a zhyne celý svět, postupoval Ústavní soud takto. Kdo z tohoto protiústavního rozhodnutí Ústavního soudu nejvíce profitoval? No, není to po těch letech těžké postřehnout. O stranách, jako jsou Věci veřejné a SPOZ, bychom asi dnes mnoho nevěděli. Ve státě bylo několik silně zainteresovaných skupin, samozřejmě anonymních, nemajících zájem na vládě, která by zavedla ve státě a omezila korupci a rozchvacování republiky. (V sále panuje trvalý hluk.)

První byli ti, kteří se těšili na církevní restituce a netušené další z toho plynoucí příjmy. Dalšími byly farmaceutické firmy roztácející nelibostně cenovou spirálu.

Dámy a pánové, od roku 2005 do roku 2012 – mrzí mě, že pány poslance na pravici to nezajímá, protože oni byli u toho.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Dámy a pánové, s největší

pravděpodobností je to poslední jednací den této Sněmovny. Možná bychom si mohli navzájem věnovat pozornost a sledovat debatu, která má vyústit v případné rozpuštění našeho sboru. Prosím vás tedy o to, abyste buď opustili jednací sál, anebo věnovali pozornost tomu, jemuž je uděleno slovo.

Prosím, pane poslanče.

Poslanec Jiří Paroubek: Děkuji, vážená paní předsedkyně.

Od roku 2005 do roku 2012 se index spotřebitelských cen ve zdravotnictví zvýšil o 63 %. Dámy a pánové, tedy za sedm let v průměru o 9 % ročně, a to ještě v tom prvním roce, v roce 2006, byl nárůst jenom – v uvozkách – o 4 %. To znamená v dalších šesti letech to byl nárůst zhruba 10 %.

Dámy a pánové, to jsou alarmující čísla. Ty farmaceutické firmy, které roztáčejí nelítostně cenovou spirálu, vládnou obrovskými prostředky na reklamu. Chceme-li čistou politiku a průzračně čisté financování politických stran, a já si myslím, že je to naprosto správný a spravedlivý požadavek, měli bychom mít v budoucnu také jasno o tom, kdo jsou největší plátcí reklamy médiím, tištěným a elektronickým. A z toho může často vyplynout, proč ta reklama vlastně je.

Dalším výtečníkem před třemi a půl čtyřmi lety byl pan Bakala. Ten za ochranu – v uvozkách – pravicovým stranám dokonce zčásti platil jejich volební kampaň, jak jsme se dozvěděli bohužel až po volbách do Sněmovny. Příslušná ministerstva po volbách byla pak pozoruhodně pasivní v otázce prodeje bytů OKD. Panu Bakalovi šlo o to, aby si nájemníci bytů OKD byty, v nichž bydlí, nemohli koupit – já dodávám za rozumnou cenu – do svého vlastnictví. Připomínám, že po koupi OKD minoritního podílu pan Bakala takový veřejný příslib učinil. Teď je ze 44 tisíc bytů OKD prý šest tisíc bytů volných. Impozantní podnikatelský výkon!

Další takovou skupinou, která neměla zájem, aby vznikla vláda levice, byly penzijní fondy. Nadiktovaly si brzy po volbách do Sněmovny nestoudně vzorec algoritmus druhého pilíře důchodů. O tom by nejlépe mohl mluvit jeden ze spoluautorů tohoto algoritmu, pan premiér vlády moderní levice Jiří Rusnok. Tady cítím obrovské zadostiučinění, že jim naši občané nesedli na lep a jen 70 tisíc našich spoluobčanů podleho barnumské reklamě spojené reklamě penzijních fondů a vlády Petra Nečase.

Silnou zájmovou skupinou byli také ti, kteří usilovali o to, aby se ve vedení administrativy státu nic neměnilo v souvislosti s evropskými penězi, tedy po volbách v roce 2009 či 2010. Kamarádi pravicové vlády ovšem neměli nápady a dobré projekty k čerpání evropských peněz a ti druzí, kteří je měli, byli vládnímu establishmentu lhostejní. Výsledek? Tragické nečerpání peněz z evropských fondů, které jsou vlastně darem Evropské

unie pro Českou republiku, a chaos v jednotlivých resortech. Z 800 miliard korun disponibilních peněz, mluvil jsem o tom při projednávání důvěry vládě Jiřího Rusnoka, z 800 miliard korun peněz z evropských fondů, které byly k dispozici pro Českou republiku na období let 2007 až 2013, jich k počátku tohoto roku bylo proplaceno za 260 miliard korun projektů. Za 540 miliard korun nebylo tedy k 1. lednu tohoto roku čerpáno a v první polovině tohoto roku pak bylo vyčerpáno z Bruselu jen 26 miliard korun. To nejsou vymyšlená čísla, to jsou čísla ze zprávy Ministerstva pro místní rozvoj. Druhá polovina roku dramatický nárůst projektů zřejmě také neslibuje. Výsledek v důsledku panujících kamarádšoftů a kolosální neschopnosti pravicové vlády je, že hrozí nečerpání 200 až 300 miliard evropských peněz. Upozorňuji na to již dva roky, upozorňuji na potřebu krizového režimu. Předchozí vláda se k tomu neodhodlala. Nemá-li tomu tak být, nemají-li být ztráty státu tak obrovské, musí do konce tohoto roku být uplatněny bezchybné projekty za cca 500 miliard korun. Za tento rok. A tyto také proplaceny do konce roku 2015 z národních zdrojů. Tedy nic jednoduchého. Velmi náročná organizační práce.

Vláda Petra Nečase nastoupila po falešné a manipulativní volební kampani, v níž všechny tři příští vládní strany hýřily sliby určenými jenom k oblaňnutí voličů, aby pak často dělaly věci, pochopitelné až po volbách, přímo opačné, než slibovaly. Slibovaly, že jejich vláda bude kabinetem rozpočtové odpovědnosti, práva a boje proti korupci. Děly však opak toho. Víme, kam to dovedly.

V červenci jsem uvedl, že pro rozpuštění Sněmovny nejsou příliš přesvědčivé důvody ústavněprávní. V politické oblasti jich však už tehdy byla celá řada. První z těch důvodů, nejen politických, ale prakticky i ústavněprávní důvod je ten, že ve Sněmovně již není konzistentní parlamentní většina, o kterou by se vláda mohla opírat. Máme vládu, která nemá důvěru většiny Sněmovny. Máme Sněmovnu, v níž není možné zajistit ustavení a fungování ani jakékoliv jiné vlády. Z někdejších 118 mandátů české pravice jich ve Sněmovně zbylo nějakých 98, nepočítám jednoho dalšího poslance, toho času ve výkonu trestu, který ovšem vládě stačil svým hlasem ještě pomoci schválit klíčové vládní návrhy zákonů.

Za další. Vláda Petra Nečase za tři roky své existence nedokázala řešit největší hospodářské problémy českého státu. Ona je ještě svým působením, svými rozhodnutími dále prohlubovala. Za sedm let dokázaly vlády pravice zvýšit veřejný dluh nominálně o 750 miliard korun. Další 156 miliard korun rozpočtových rezerv vytvořených v letech 2004 až 2006 a zanechaných ve státní kase poslední levostředovou vládou dokázali pravostředoví ministři financí bezezbytku probendit v letech 2007 až 2009 k účetnímu vylepšování výše deficitu státního rozpočtu v těchto letech. A ještě se tvářili jako velcí mistři světa. A připočteme-li k tomu ještě letošní de-

ficit nejméně 100 miliard korun, jsme na jednom bilionu korun navýšeného veřejného dluhu za sedm let pravicových vlád. K tomu se pravicové vlády dopracovaly i se snaživou pomocí liberálních ekonomů NERVu, jehož významným údem byl dlouhá léta také dnešní pan premiér.

Za třetí. Vládní politikou rozpočtových škrťů prosazenou pravicovou většinou Sněmovny se podařilo postupně změnit hospodářský růst země v pokles. Dokonce dva roky po sobě, léta 2012 a 2013. Hrubý domácí produkt od roku 2008 – opakují, od roku 2008 – v absolutním vyjádření vytrvale klesá. Vypadá to, že v tomto roce se dostane mírně po dalším poklesu nad úroveň HDP dosaženého v roce 2007.

Klesá přes vytrvale narůstající veřejný dluh. Letos lze očekávat pokles hrubého domácího produktu přes ty různé příznivé odhady ve prospěch bývalé vlády ve sprátených médiích a také u sprátených ekonomických analytů nejspíše o dvě procenta. Složená daňová kvóta bude letos vyšší, nežli byla v roce 2006. To je prostě úplný debakl hospodářské politiky Topolánkovy a po ní Nečasovy vlády.

Faktická nezaměstnanost kolem milionu osob, abych nezapomněl. Přitom se Nečasova vláda holedbala, že je nezaměstnanost jedna z nejnižších v Evropské unii. Dosahuje toho ovšem v zásadě statistickými triky. 550 tisíc řekněme statisticky vykázaných nezaměstnaných, dalších 200 až 250 tisíc nezaměstnaných mimo evidenci úřadů práce a 250 tisíc důchodců, kteří by chtěli pracovat a nemohou. A ještě desítky tisíc žen, které zůstávají nuceně na prodloužené mateřské dovolené, protože prostě pro ně není práce. To je ten zhruba milion nezaměstnaných.

Za čtvrté. Český průmysl se nějakou dobu propracovával na dno. Stavebnictví již na své třetí či čtvrté dno, a dna ještě není vidět. Vláda s pomocí svého mozkového trustu pod názvem NERV nedělala nic, aby obnovila růst ekonomiky – tedy kromě slohových cvičení. Ta jí šla vcelku dobře. Problémy má dnes dokonce i český export. Je otázka, kdy si toho všimnou také finanční trhy a kdy se podstatně zdraží dluhová služba státu. Nejspíš už v příštím roce. Klesá životní úroveň širokých vrstev lidí. Klesá veřejná spotřeba. Neklesají jen ceny. Ochrana spotřebitele, to je něco, co vládu vůbec nezajímalo.

Za páté. Reformy mičurinsko-stachanovského typu zasáhly nešťastně prakticky všechny oblasti života země – zdravotnictví, sociální oblast, školství. Vláda se v tom plácala zcela bez vize. Vlastně do dneška nesdělila Nečasova vláda, co bylo jejím hlavním cílem. Vládní pravicová většina v průběhu těch tří let, dnes už naštěstí neexistující, nemocné, staré a nemohoucí pasovala do pozice parazitů a darmožroutů. To je nehumánní a nesolidární přístup zcela nezvyklý a nepřijatelný v sociálně tržních ekonomikách západoevropského typu.

Za šesté. V posledních letech za Nečasovy vlády se nepokročilo v boji

proti korupci, a jak se zdá, přes tirády některých největším úlovkem protikorupčního boje hlava nehlava se stal sám premiér Nečas a jeho vlastní okolí.

Za sedmé. Občanský zákoník, který je návratem do archaických časů habsburské monarchie, učiní dezorientovaného občana, běžného občana, zcela závislým na profesionálních advokátech. I to občanovi zdraží a znesnadní život. Věřím, že Senát udělá všechno pro to, aby tento zákoník zastavil. Ještě je čas.

Za osmé. Ideologizovaná zahraniční politika českého státu nám vytvořila za pravicových vlád nepraktickou pozici zlobivého dítěte Evropské unie. Pomohla vyklidit hospodářské pozice českých průmyslníků v zemích BRICS nebo nezískat pozice nové a způsobila opovržení naprosté většiny zemí rozvojového světa.

Za deváté. Vládnutí Nečasovy vlády bylo charakteristické neustálými politickými krizemi. Myslím, že málokdo z nás by dokázal spočítat, kolik jich už vlastně bylo. Trvalými nechutnými hádanicemi, nekončícími a nízkými žabomyšími spory ve vládě, hrůznými skandály, korupcí, rozkladem státní správy. Prostě její vládnutí skončilo v úplném marastu. Závěr vládnutí Nečasovy vlády – já jsem ho už mírně zmínil – proběhl podle osobního hesla Petra Voka z Rožmberka: Finis corona opus. Konec korunuje dílo. Policejní štáfa na Úřadu vlády jako by vypadla z dekadentního románu Karla Matěje Čapka-Choda.

Bude dobré, aby česká pravice a i poslanci konečně prohlédli na základě těchto smutných faktů. Jak jsem slyšel, strana TOP 09 chce podpořit zrušení Poslanecké sněmovny, ukončení mandátu Poslanecké sněmovny. ODS zatím ne. Já věřím, že se ještě nad touto věcí zamyslí.

Některé ty věci jsem zmínil, jiné zmínili či možná ještě zmíní další kolegové z opozice – že zkrátka pravice není schopná spravovat tuto zemi. Nejčistším a jedině možným řešením pro tuto zcela zkompromitovanou Sněmovnu je, když svým vlastním rozhodnutím ukončí své trápení, tedy to, čemu sama říká činnost.

Děkuji za pozornost.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní je přihlášen pan poslanec Michal Doktor. Prosím pana poslance Doktora, je-li tady přítomen. Ale nevidím ho. Dám tedy slovo paní poslankyni Jaroslavě Wenigerové a pan poslanec Michal Doktor, pokud se dostaví, dostane slovo poté. Prosím paní poslankyni Jaroslavu Wenigerovou.

Poslankyně Jaroslava Wenigerová: Děkuji za slovo. Vážená paní předsedkyně, vážená vládo, vážené kolegyně, vážení kolegové, pokud se dnes rozpustí Poslanecká sněmovna, pak k tomuto pultíku přistupuji napo-

sledy. Vy ostatní také, tudíž je to naše derniéra. Přes to přese všechno, co jsme tady společně prožili, to dobré i to méně dobré, mě naplňuje pocitem úcty k této Sněmovně i k tomu místu, ze kterého k vám promlouvám.

Asi se Sněmovna rozpusť, protože těch hlasů je dost a ty hlasy jsou i na papíře. Ale já patří k těm, kteří tento názor nesdílejí. I když poslanecký klub Občanské demokratické strany se rozhodl, že svůj postoj vyjádří tím, že odejde ze sálu, tudíž nechce hlasovat pro rozpuštění Sněmovny, tak ještě předtím, než jsme se takto ujednotili, já jsem ten svůj názor měla jasný ihned. A řeknu vám své důvody.

Nejdříve chci říci, že jsem si plně vědoma toho, že krizová situace v této Sněmovně je způsobena také mou politickou stranou. Jsem si vědoma důvodů, které vedly k pádu této vlády. A upřímně řečeno, ani v nejdřívejším snu jsem si nedovedla představit, co bude hlavním důvodem pádu této vlády. Ale to je dneska pryč, to je pasé. Máme zde možná poslední možnost zde předstoupit a říci svůj postoj.

To, co nyní řeknu, asi do toho projevu nepatří, ale já to říci musím, protože když někdo projeví jiný názor, než je hlas pro rozpuštění Sněmovny, pak je zpravidla oznámkován jako ten kapr, který si nechce vypustit rybník, nebo ten, který je zatížen množstvím finančních závazků z nespacených úvěrů, hypoték atd. Já nemám žádné finanční závazky. Já mám jen mravní závazky vůči svým předkům, prapředkům, kteří i vychovávali v určitých hodnotách mne a mé čtyři sourozence, k mé rodině, k mým voličům a potažmo k této zemi. A přestože dnes většinový názor této společnosti je rozpustit Sněmovnu, a já to samozřejmě vnímám, ale pak jsou zde ještě názory jiné – nerozpouštět Sněmovnu.

Jak jsem si přečetla dnes v komentáři – předčasné volby jsou vždycky selháním politiků. Selháním převzít zodpovědnost, selháním se domluvit. A my jsme to tady docela předváděli ty tři roky.

Ale to nejdůležitější, co zde chci říci: Předčasné volby bezesporu drtivě vyhraje levice. My můžeme jako pravicové strany udělat ještě mnohé, ale nedělám si velké iluze. Já se sama budu snažit o to pomoci své straně, i když třeba nemusím kandidovat. Ale ty volby vyhraje drtivě levice. Dojde k přepsání politické mapy této země. A já samozřejmě kolegům ze sociální demokracie i z komunistické strany naprosto rozumím. To by udělala každá opozice, která usiluje o to mít co nejdříve předčasné volby a ujmout se vlády v zemi. Já to naprosto nezpochybňuji a rozumím tomu. Ale prosím, nechtě je také respektován můj názor, že levicové směřování této země z mého pohledu pro tuto zemi dobré není. A historické reminiscence, konsekvence se nabízejí také. Ale to není smyslem mého vystoupení.

Dovolte mi tedy závěrem říci, že jsem se vždy od tohoto stolíku řídila slovy, která si říkám vždycky, když chci něco veřejně říci. A tím bych se s vámi rozloučila: Ta bdělá vážnost nad přípravou slova, ty čtoucí, zdali víš,

jak z nesmírna se slovo klová a roste, jak s ním zacházíš. Všem – vše – dobré. Děkuji. (Potlesk převážně z pravé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji paní poslankyni Wenigerové. Prosim nyní o slovo pana poslance Michala Doktora. Poté je přihlášená paní poslankyně Lenka Kohoutová.

Poslanec Michal Doktor: Těžko jsem si mohl přát lepšího předřečníka než paní kolegyni...

Chtěl bych se s vámi, kolegyně a kolegové, podělit nikoliv snad o pocity, ale o své hodnocení věcí.

Myslím, že dobře víte, že jsem byl jeden z mála poslanců, kteří podepsali návrh na rozpuštění Poslanecké sněmovny na podzim loňského roku, a sice v době, kdy bylo zjevné, že dojde k opuštění volebního programu jedné z vládnoucích stran. Stejně tak jsem hlasoval pro rozpuštění Poslanecké sněmovny v červenci letošního roku, a přesto bych rád řekl, že předčasné volby považuji za projev zoufalství. Zoufalství řemeslného, ideového a lidského.

Tyto předčasné volby budou logickým důsledkem nenaplněných a skutky popřených volebních programů. Volební strany, které opustily svůj volební program, jsou povinny jít si pro voličský účet. Nejsou ale výsledkem šikovnosti či chytrého manévrování opozice, nejsou ani součtem její schopnosti nabídnout alternativu. Proto také tvrdím, že předčasné volby nepřinesou žádné klíčové řešení.

ČSSD nemá definovány základní alternativy a vlastní návrhy přinášející řešení fiskální stability, stability důchodového účtu, udržení a zvýšení konkurenceschopnosti České republiky. ČSSD stačí, když se vymezuje k neschopné, nevládnoucí, bezvládné Občanské demokratické straně a ve stejném stavu se nalézající TOP 09.

Naprosto nejsmutnějším výsledkem správy a veřejné služby tohoto funkčního období celého parlamentu, celé Poslanecké sněmovny, která dnes zřejmě ukončí své funkční období, bude fakt, že složená daňová kvóta naší země za rok 2013 dosáhne stejné výše jako v roce 2006, nejtunčejšího sociálně demokratického období. Tehdy ovšem to byl rok hospodářské konjunktury, rok 2013 je období pokračující stagnace. Tehdy a dnes jsou daně placené našimi občany do veřejné pokladny téměř stejně velké jako daně sousedního Německa. A naši občané by se měli právem ptát a dát volební vysvědčení podle toho, zda si myslí, že za takto vysoké daně přepočtené k reálnému výkonu ekonomiky veřejná správa odpovídá komfortu správy veřejné v sousedním Německu.

Je jisté, že parlamentu naší země vládne nikoliv neformální, avšak zcela jasně definovaná ohraničená koalice, koalice vysokých daní a stále silnější,

rostoucí role státu. Karel Schwarzenberg dnes řekl: Je lepší hrůzný konec než hrůza bez konce.

Vážený pane nepřítomný kolego, zmíněný rok 2006 byl rokem hospodářské konjunktury, rok 2013 je dalším rokem stagnace na konci podpisu pravicové vlády. A přesto si stát bere stejně, či více, namísto toho, aby občanům své země ponechal prostor a svobodu pro vlastní invenci, pro vlastní volbu, pro vlastní rozhodnutí, ale také pro vlastní odpovědnost.

Hrůzu bez konce, pomohu-li si tedy slovy Karla Schwarzenberga, prožívá volič pravice. Podle průzkumu společnosti SANEP, učiněného v průběhu posledních čtyř dnů na vzorku 4 375 respondentů, 45,1 % voličů hlásících se k pravici nemá aktuálně koho volit a zvažuje, že vůbec nepůjde k volbám. To je to nejtěžší a nejsmutnější vysvědčení volebního období, které má dnes skončit.

Pomyslné a záměrně prefabrikované strašidlo Miloše Zemana na tomto naladění nemůže nic změnit. Osoba Miloše Zemana se pravicového voliče nikterak nedotýká. Postava Miloše Zemana byla vymyšlena právě proto, aby volby zjednodušila na spor černé a bílé. Byla vymyšlena proto, aby se opakovala atmosféra prezidentské volby. Volby nemají být o sporu idejí a myšlenek. Volby mají být o tom, za koho se postavíte. A to považuji za hrubou chybu.

Zůstane-li definiční základ voleb výhradně takový, volby také nic nezmění a rozpočet na rok 2014 bude první znásilněnou obětí takového výsledku voleb. Pokoušel jsem se mnohé z vás přesvědčit o tom, že stane-li se rozpočet na rok 2014 první vyjednávanou základní množinou z těch základních množin mocenských dohod, které bude muset řešit nově zvolený parlament, dostane se na jeho projednávání nejdříve v lednu roku 2014. Česká republika bude vystavena rozpočtovému provizoriu v období dvou až tří měsíců. A přestože se mnozí z vás včetně pana předsedy vlády snaží tvářit, že je to věc, se kterou se Česká republika jistě snadno vyrovná, já předpokládám, že se rozpočet na rok 2014 stane prvním základem mocenské obchodní dohody, která zde bude vznikat právě po mimořádných předčasných volbách.

Volby ale mají být o jiném sporu. Mají být dilematem o naší budoucnosti. Ale dilema naší budoucnosti není dilematem mezi volbou, zda Kalouska, či Zemana. Věřím, že existuje alternativa. Věřím, že existuje dostatek lidí, kteří cítí, že naším receptem na naši budoucnost je střídmost a odvaha, stejně tak jako realistický pohled na evropskou integraci a budoucnost Evropy, kterou já spatřuji v zajištění naplnění čtyř základních pilířů, se kterými byla Evropa založena, jako nejlepšího receptu na ekonomickou evropskou stagnaci. V nouzi se musí lidé spojit. Musí nalézt schopnost vidět to, co je spojuje, nikoliv to, co je rozděluje. Já věřím, že dostatek takových lidí existuje a že naleznou odvahu stát ve volbách jako ti, kteří ponесou základ sporu

myšlenek a idejí, na kterých stojí svoboda, vážnost demokracie a vážnost kteréhokoli voleného sboru.

Děkuji vám za pozornost. (Potlesk z pravé části sálu.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji panu poslanci Michalu Doktorovi. Prosím nyní o slovo paní poslankyni Lenku Kohoutovou. Dalším přihlášeným do rozpravy je potom pan poslanec Petr Skokan. Slovo má paní poslankyně Lenka Kohoutová. Prosím.

Poslankyně Lenka Kohoutová: Vážená paní předsedkyně, kolegyně, kolegové, nechci zakrývat fakt, že se dnes Sněmovna s největší pravděpodobností rozpouští i kvůli dvěma bývalým kolegům z mého klubu. Mohla bych tu žehrat nad tím, že některé strany zastoupené ve Sněmovně mají sice plnou pusu ochrany demokracie, svobody, ústavnosti, ale ve skutečnosti jde zřejmě o prázdná slova. Kdyby prázdná nebyla, chtěla by každá taková politická strana místo rozpuštění diskusi nad změnou Ústavy a spojení pravicových sil pro to, aby v této zemi sociální demokraté například nechválili 21. srpen 1968. (Nesouhlasné projevy z levé strany sálu.) Aby se postupně nestal například Ústav pro studium totalitních režimů vykladačem toho, jak vlastně v 50. letech ta totalita nebyla až tak hrozná.

Nicméně nejprve začnu hovořit o tom, jak je důležité, pokud se zde najde 120 hlasů pro rozpuštění Sněmovny, odložit termín rozpuštění. Ráda bych zde hovořila o podstatném problému, který cítím a o kterém se čím dál více diskutuje, a to je diskuse nad dokončením legislativy. To přede vším. Nad tím, že si nemůžeme dělat z Ústavy trhací kalendář. Mířím tím k zákonným opatřením. Ať mi zkusí někdo vyvrátit fakt, že legislativní proces nekončí až tím, že patřičný zákon vyjde ve Sbírce zákonů.

Předtím než jsem byla zvolena do Poslanecké sněmovny, působila jsem v neziskovém sektoru a právě lidé z tohoto sektoru a lidé se zdravotním či jiným hendikepem si mě vybrali jako zástupkyni na půdě dolní komory. Nesmírně si toho vážím a beru to jako závazek po celou dobu svého mandátu s tím, že v této chvíli není dokončen legislativní proces pro mě velmi závažného zákona, a to je zákon o sociálních službách. Zákon o sociálních službách je ten, který nastavuje nebo prodlužuje dobu ohledně nového financování těchto služeb. Ráda bych vám připomněla, že v sociálních službách se pečuje zhruba o dva miliony našich občanů. Jsou to senioři, jsou to nejrůznější doléčovací služby, jsou to opuštěné děti, jsou to slabí, jsou to osoby se zdravotním postižením. Proto pro ty, kteří by mě chtěli vinit z určitého prospěchářství, připomínám, že tento zákon zajišťuje sociální služby, ve kterých pracuje 50 až 52 tisíc zaměstnanců v oblasti sociálních služeb.

Otázkou je, pokud se rozpustí Sněmovna, jakým způsobem bude dokončen legislativní proces. Každý právník tento způsob vykládá trochu jinak. Shoda nepanuje. Opakují: Shoda nepanuje.

Dnes jsou v Senátu i další zákony, které jsou pro nás předělové. Jde o prováděcí zákony například k občanskému zákoníku. Jde o zákon o obnovitelných zdrojích a již zmíněný zákon o sociálních službách. Pokud se Sněmovna rozpustí dnes – z médií jsem si přečetla, že pan prezident nebude svůj podpis pro toto usnesení protahovat a zvládne ho tedy relativně například do týdne –, pak si troufám říci, že u těchto zákonů nebude právě legislativní proces dokončen. Co to bude znamenat? Prostě zákony nedodělané spadnou pod stůl. Opakují, že nejde o snahu odložit konání předčasných voleb. Já ani mí kolegové nemáme nic proti rozhodnutí prezidenta vypsát volby na 25. října, pokud se tady najde 120 hlasů, samozřejmě, ale podpis prezidenta nebo odložení rozpuštění Sněmovny by měl jaksí korelovat s ukončením legislativního procesu.

Myslím, že je dobré si vysvětlit, proč tlačíme na jejich dokončení. Proč na tom trváme. Občanský zákoník zasáhne každého občana. V naší zemi je nutné mít jednotlivé prováděcí předpisy právě k občanskému zákoníku. To se dotýká každého z nás. Bez novely zákona o obnovitelných zdrojích bude s největší pravděpodobností dražší elektřina nejenom v domácnostech, ale i ve firmách. Pokud nebude přijat zákon o sociálních službách, bude zcela bez pravidel od 1. ledna financování sociálních služeb. Myšlenka, že se nic neděje, když se stávající projednávání zákonů zastaví, a vše vyřeší senátoři, kteří spolu s prezidentskou vládou v demisi začnou prosazovat své zájmy prostřednictvím zákonných opatření, je přinejmenším lichá. Zákonné opatření v Senátu nebude možné použít. Bude možné ho napadnout za to, že bylo učiněno vládou v době, kdy zákon snesl odkladu. Možná je dobré zmínit, že žádné zákonné opatření v historii České republiky nebylo vydáno a dostatečně nejsme na tento fakt připraveni.

Podle mne si tento prvek Senát vykládá stejně jako prezidentská vláda v demisi po svém. V médiích jsem zaznamenala neuvážená prohlášení, co vše za těchto opatření schválí. Dokonce některá lobbistická sdružení už připravují plány na schválení zákonů v oblasti zaměstnanecké a sociální. Je to správné? Je správné zatahovat do zákonů například o daních právě tuto vládu v demisi a zákonné opatření? Je nutné měnit například zákony, které se týkají školství a které pan ministr už ohlašuje v některých médiích?

Dovolte mi citovat právě Ústavu, již v pátek jsem tento problém zmiňovala a považuji za velmi důležité znovu tento problém akcentovat, proč je zapotřebí Sněmovnu rozpustit až po ukončení legislativního procesu, pokud se na to najde dostatečný počet hlasů. Dovolte mi tedy citovat článek Ústavy České republiky 33 paragraf 1: „Dojde-li k rozpuštění Poslanecké sněmovny, přísluší Senátu přijímat zákonná opatření ve

věcech, které nesnesou odkladu a vyžadovaly by jinak přijetí zákona.“ Ptám se tedy: Víme přesně, co jsou zákony, které nesnesou odkladu? Podle mne jde pouze o stav nouze, živelní pohromu nebo válečný stav, možná. I když jsou výjimky. Například v roce 1969 Federální shromáždění zákonným opatřením velmi rychle schválilo tzv. pendrekový zákon.

Dále bych citovala Ústavu článek 33 paragraf 2: „Senátu však nepřísluší přijímat zákonná opatření ve věcech Ústavy, státního rozpočtu, státního závěrečného účtu, volebního zákona a mezinárodních smluv.“ To konvenuje s předchozím § 1, nicméně lze přijímat zákon o zákonných opatřeních, pokud na rozpočet budou mít vliv a pokud prezidentská vláda v demisi bude jednoznačně zatěžovat další vládu, ač byla v demisi? Tato vláda nestihne předložit a schválit rozpočet. S předložením demise vlády obvykle prezident republiky nabádá ke zdrženlivosti přijímání zákonů. Věřím, že se toho bude právě prezidentská vláda v demisi držet, neboť podle tohoto paragrafu by na to měla přinejmenším myslet.

Paragraf 3: „Zákonné opatření může Senátu navrhnout jen vláda.“ Dovolte mi otázku, zda je možné, aby prezidentská vláda v demisi mohla legitimně navrhnout cokoli, co nesnese odkladu. Naposledy v médiích proběhlo, že se k tomuto kroku skutečně chystá.

Paragraf 4: „Zákonné opatření Senátu podepisuje předseda Senátu, prezident republiky a předseda vlády. Vyhláší se stejně jako zákony.“

Paragraf 5: „Zákonné opatření Senátu musí být schváleno Poslaneckou sněmovnou na její první schůzi. Neschválí-li je Poslanecká sněmovna, pozbývá další platnosti.“

Může Sněmovna schválit na své první schůzi? Je to opravdu správně? Stačí projednat a seznámit se s těmito zákony? Jsem poslankyní něco málo přes tři roky. Popravdě, na první schůzi bych nebyla schopna nic podobného bez rozpravy, bez projednávání na výborech schválit.

Vážené kolegyně, kolegové, jsem přesvědčena, že chceme-li se rozpustit, tak až poté, co dokončíme svoji práci, rozdělanou legislativu.

Sama jsem předminulý týden byla pro rychlé vypsání voleb, nicméně vývoj a nechuť Senátu schválit zákony tak potřebné pro vývoj České republiky, pro to, aby tady bylo v některých resortech cosi zajištěno, cosi stabilního, spolu s rychlým nástupem některých velmi zvláštních aktivit ze strany levice mne vede k tomu, že pro rozpuštění dnes hlasovat zajisté nebudu.

Dalším důvodem, který mne vede k pochybám o rozpuštění Sněmovny, je toto. Jednou ze zmíněných zvláštních aktivit je situace na Ústavu pro studium totalitních režimů, kde dochází k pozvolné ztrátě paměti a po chvíli možná ke ztrátě klíčů od tohoto ústavu, pro mne zásadního institutu. Vědecká rada ústavu, která mi svou činností bohužel připomíná prověrky v Československu v roce 1968. Má nás to překvapit? Nikoliv. Z 15 členů

vědecké rady, která má 15 členů, je 5 bývalých členů KSČ. Že bychom měli v ÚSTRu najednou komunisty z bývalé KSČ, kteří byli za období totality proti totalitě? Že bychom věděli, že proti totalitě jako komunisti vystupovali? Nikoliv. Vše nahrává tomu, co se říkalo od nástupu paní Foglové do funkce. Totalita se začne vykládat trochu jinak. Možná to povede po nástupu absolutní levicové převahy opravdu ke ztrátě klíčů od tohoto institutu. Domnívám se, že toto by mohlo být zbožné přání KSČM, ale samozřejmě i velké části sociální demokracie, která bez komunistů prostě vládnout nebude.

Zítرا si připomeneme 21. srpen 1968, den, kdy naši zemi obsadila vojska Varšavské smlouvy. Připomínáme si jednu z velkých tragédií novodobé historie, která nás na mnoho let poznamenala. Dnes ráno jsem si přečetla blog Michala Mašaty, který je členem sociální demokracie tuším někde ze středních Čech, Poděbrady nebo tak nějak. Z jeho blogu cituji: „Leonid Brežněv v roce 1968 musel bezpodmínečně udělat to, co udělal. A že se zachoval jako státník, zatímco opěvovaný Dubček a jeho stoupenci předvedli to, čemu se někdy říká klasická česká malost, a že stačilo jen málo k tomu, abychom měli lidštější socialismus bez hrozby invaze.“ Víc není možná zapotřebí. Přečtěte si tento blog sami. Možná bych citovala jeden velmi známý citát, který je také ve vstupní hale Ústavu pro studium totalitních režimů: „Kdo nezná své vlastní dějiny, je nucen je prostě prožít znovu.“

Vážení kolegové, zvažujte, před čím stojíme. Nezapomínejme na to, jak drahá je svoboda. Zapomněli jsme na to, jak je pro život cenná. Že možná ne? Mnozí, kteří mi budou psát po tomto projevu hanlivé dopisy a vinit mě z prospěchářství, si musí uvědomit, že jen svoboda projevu umožňuje napsat poslanci a komukoliv a svobodně se vyjádřit. Nikdo nikoho za jeho svobodný názor prostě netrestá. Že můžeme jít na demonstraci a nikdo ji nepotlačuje, že nám nikdo neomezuje svobodu vlastnictví, především vlastnictví, nebo že máme právo na svobodné rozhodnutí, jak budeme nakládat s vlastním životem nebo se svým volebním hlasem. Rozpuštění Sněmovny vidím jako reálné po upřesnění, jak bude vypadat dokončení legislativního procesu, stejně tak po diskusi, zda není nutné dotáhnout zákon o úřednících, stejně tak, zda máme sílu změnit Ústavu v pohledu jednoznačného vymezení pravidel prezidentských pravomocí především z pohledu jasně definovaných termínů.

Vážené dámy, vážení pánové, děkuji za pozornost. (Potlesk zprava.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Děkuji paní poslankyni Lence Kohoutové. Nyní s přednostním právem žádá o slovo... Je zde faktická poznámka. Pan poslanec Paroubek. Po něm tedy s přednostním právem bude hovořit místopředseda Sněmovny Lubomír Zaorálek. Faktická poznámka pan poslanec Paroubek. Prosím.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážená paní předsedkyně, já bych se rád vašim prostřednictvím obrátil na paní kolegyni Kohoutovou. Ona tady v předchozím volebním období neseděla. Chtěl bych jenom některé věci uvést velmi stručně na pravou míru. Pokud bude pak chtít podrobněji, tak jí to rád řeknu.

Každého všechno dožene. Tedy i v tomto případě Občanskou demokratickou stranu. Mám na mysli každá trochu nefér hra. Dodatek k Ústavě, který jsme schválili v září 2009, tedy před čtyřmi lety, v souvislosti s úvahou, že budou mimořádné volby posunuty, zkonstruovali v podstatě vaši senátoři, senátoři za Občanskou demokratickou stranu. Teď říkat, že tady je nějaké dvouměsíční interregnum do voleb, ten původní nosič zákona, který zkonstruovala sociální demokracie, tam takový institut nebyl. Takže Sněmovna tady mohla být celé dva měsíce, kdyby to bylo trochu jinak. Ale tehdy se Občanské demokratické straně hodilo, aby se rozpustila Sněmovna, protože měla většinu v Senátu. A teď většinu nemá, takže se jí zdá, že je všechno špatně. To prostě nejde. Musíme hrát fér a taky si říkat fér. A já naštěstí mám ještě dobrou paměť, tak pokud tady jsem, tak to rád připomínám. Děkuji. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka. Nyní prosím místopředsedu Sněmovny Lubomíra Zaorálka.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Přejí vám dobré odpoledne, dámy a pánové. Když dovolíte, tak bych rád reagoval na sérii posledních vystoupení, která jsem tu vyslechl.

Přiznám se, že některé věci mi přišly docela bizarní. Já bych samozřejmě ocenil to, že paní poslankyně Wenigerová mimo jiné řekla, že si uvědomuje, že její strana, vládní strana, má svůj podíl na vzniku politické krize. A řekl bych tedy, aspoň to, to oceňuji. Ale to zbylé, co paní poslankyně Wenigerová řekla, mi připadá skutečně neuvěřitelně kuriózní a dovolte, abych vám ještě jednou připomenul, co tady vlastně zaznělo. Paní poslankyně nám vlastně prozradila, že ten skutečný důvod, proč nebude hlasovat pro rozpuštění Sněmovny, nejsou všechny ty vymyšlené věci, které tady občas slyšíme, ale je to prostě její pocit, že po volbách by mohla být úspěšná levice, a to je pro ni vlastně dostatečný důvod pro to, aby pravice, ona sama, pro rozpuštění nehlasovala. Chápete kurióznost toho prohlášení? Vám samozřejmě připadá, že je to váš zájem, tak ho hájíte. Ale uvědomte si, jak to zní a jak to zní v tom veřejném prostoru. Vy jste tady vládli. Co je výsledek toho? Ekonomika jde na minus 2 % růstu, takže se nám pořád propadá. Nezaměstnanost máme rekordní. Daně se nevybírají. Díky vašim škrtům a sKartám máme zmrazenou ekonomiku. Vy si s tím v podstatě rady nevíte, měli jste původně 118 poslanců, dnes už tady většinu

neposkládáte, ta vláda vlastně evidentně škodila, to je vidět, protože vlastně té zemi jemně řečeno neprosplávala, a vy vlastně když vidíte, že si s tím nevíte rady a dovedli jste to tam, kam jste to dovedli, tak tady váš zástupce vystoupí a řekne: tak když nic jiného, už nemůžeme škodit, tak budeme aspoň překážet. Chápete? My už nejsme schopni vládnout, ale my se tu aspoň zašprajcujeme a my to budeme aspoň blokovat. Protože jak tady bylo řečeno, předčasné volby jsou vada a malér vždycky. Jednoduché prohlášení.

A není to pravda. Přátelé, předčasné volby nebo nové volby v situaci, kdy tady tato Sněmovna není schopna sestavit vládu, kdy v této zemi máme politickou krizi kumulovanou s ekonomickou krizí a potřebujeme nějakou politiku, která by si s tím poradila, to jsou snad potom ty volby východiskem z toho. To není škoda. A dokonce bych si dovolil upozornit, že například v takové Velké Británii nemáte stanovené volební období právě proto, že se předpokládá, že se může stát, že vláda nemá schopnost dále vládnout, může se dokonce to období zkrátit podle toho, jaká je schopnost vládnout. To znamená, není pravda, že zkrácení volebního období v parlamentních systémech je automaticky něco vadného, chybného. A když se podíváte vedle, tak zjistíte, že dokonce to někde mají pružné právě proto, že se s takovými situacemi počítá. A kdy jindy než v situaci ekonomické krize, zaseklé ekonomiky, ve chvíli, kdy potřebujete stabilní vládu, výkonnou vládu jako sůl, kdy jindy potom máme odpovědnost dělat ty kroky, které máme možnost dělat podle Ústavy, abychom situaci odblokovali?

Chápete? A v takové situaci prostě říci upřímně: no, protože by mohla přijít levice, tak my říkáme ne! To je odzbrojující upřímnost! Rozumíte, protože jednak, nezlobte se na mě, ale tady nelze dělat účet bez hostinského. Víte, jak to je s průzkumy. Já se dívám i na ty poslední s rezervou. Jak dopadnou volby, to rozhodnou voliči. Do hlavy jim nikdo nevrže, oni si to ještě za ten čas rozeberou. Takže tady vykřikovat někdo, že vyhraje apod., mi připadá minimálně předčasné, a proto tedy tento argument mi připadá jednak naivní z toho hlediska, že nevíme, jak volby dopadnou, a pak mi připadá opravdu bizarní, pokud to mám chápat tak, že když už nemůžeme dále škodit, budeme aspoň překážet. My si s tím už sice nevíme rady, důvěru u lidí nemáme, protože ta vláda měla důvěru minimální, my opravdu nejsme schopni sestavit vládu, ale budeme tady aspoň sedět deset měsíců. Každý den dobrý! Nezlobte se, to nedává smysl, takový postoj.

Takže to je jedna věc, která mi řekněme trochu vadí, jakkoliv jsem připraven respektovat jakýkoliv názor, protože to já chápu, že je tady nutné ve Sněmovně.

A pak bych ještě se chtěl ohradit proti tomu, co tady říkala paní poslankyně Kohoutová. Paní poslankyně tady totiž poměrně dlouze vyjme-

novávala potíže, problémy legislativní povahy. A já bych tady chtěl říci: Přátelé, kolegové, nevytvářejte tady dojem, že tady je nějaká legislativní krize, protože to by byla lež, kdybyste to říkali! Ta situace v sobě nemá žádný zásadní legislativní problém, protože je úplně stejná, jako když normálně končí Sněmovna a vzniká diskontinuita mezi zákony přijímanými starou a tou novou, která přijde. A není pravda – já si myslím, že naprosto matete veřejnost, když tvrdíte, že ústavní právníci se liší v názorech. Prosim vás, je tady naprosto jasno nejenom u ústavních právníků, ale v tom, jak jsme to dělali minule, co bude následovat pro zákony, které jsme schválili. Ty zákony prostě úplně normálně odejdou do Senátu, už i víme kdy – zítra ve 13 hodin odejdou ty poslední. Senát se už desetkrát dušoval, že je co nejrychleji projedná, dokonce velmi vstřícně řekl, že chce dělat minimum nějakých zásahů nebo to zastavovat. V případech zákonů, které souvisí s občanským zákoníkem, zaznělo ujištění, že je zájem o všechno schválit, aby to prostě celé mělo šanci doběhnout. Čili vy tady vytváříte pocit nějaké krize, která vůbec neexistuje. Rozumíte, problém s podpisem předsedy Sněmovny, ten také neexistuje, protože podpis předsedy Sněmovny, který nebude po rozpuštění Sněmovny, není podmínkou toho, aby se zákon nechal vytisknout ve Sbírce zákonů. To znamená, ten problém je také vymyšlený! Tady jste mluvila o zákonném opatření jako o čemsi, co není vyzkoušené. To je také důvod, abychom zřejmě odložili to hlasování! Zákonné opatření, je jasně řečeno, že se používá v nevyhnutelných případech, to znamená v případě nebezpečí z prodlení apod. Je to prostě v Ústavě definováno. Já prostě tvrdím, skoro bych tady přísahal, kdyby to nebylo nevhodné, že není tady žádná legislativní krize, žádný velký legislativní problém, kvůli kterému bychom měli mluvit o tom, že odložíme jednání nebo že odložíme rozpuštění Sněmovny. To všechno je tady vytvořeno virtuálně. To už je tedy férovější to, co řekla paní poslankyně Wenigerová, že ona to prostě nechce rozpustit proto: holt levice je třeba čelit, když to vypadá, že by mohla ve volbách posílit. To je sice otevřenější, ale tvrdím, nesmírně bizarní!

A co se týče toho 21. srpna, který tady byl nakonec zmíněn – vážení přátelé, no právě! Pomímím tedy to plácnutí jednoho našeho mladého člena, za které se trochu stydím, je to trochu náš binec a já mu doporučím, aby si přečetl knihu Jaroslava Šabaty Sedmkrát sedm kruhů, ve které popisuje atmosféru a situaci kolem roku 1968-69, a naši starší členové, kteří pamatují víc než on, by mu měli zřejmě něco říci, aby podruhé neopakoval ten nesmysl o tom, že socialismus s lidskou tváří bylo možné realizovat, pokud by se tady Brežněvovi umožnilo umístit tanky. To je samozřejmě kolosální nesmysl. Že se na to zmožil náš člen, je mi líto, ale není to rozhodující pro to, co si sociální demokracie myslí o 21. srpnu.

A dovolte mi, abych řekl jednu věc, která si myslím, že trochu souvi-

sí s naším dnešním jednáním. Vy jste tady také mnozí mého věku, takže to trochu pamatujete, a vy dobře víte, že 21. srpen sice byl tragédií, ale zároveň pro mě to není jenom tragická vzpomínka, protože pro mě to byl obrovský zážitek jednoty a semknutosti národa v těch dnech potom. Já jsem možná podruhé něco podobného v takové síle snad ani nezažil. A jediné, co byl obrovský problém toho, že jsme tehdy byli tak jednotní, že to, co jsme tehdy cítili a co jsme chtěli odmítnout, že tady nebyl takový způsob, jak to provést, protože tehdy neexistovaly volby, ve kterých by lidé mohli vyjádřit svůj názor. To znamená právě proto, že vím, co se odehrálo tehdy a jak dopadl tehdy názor lidu, tak mně připadá, že máme dnes obrovskou výhodu – politickou krizi jsme schopni řešit právě tím, že se obrátíme na veřejnost a že jí dáme šanci, aby z té krize ukázala cestu. Takže já jsem prostě rád, že ten nástroj máme, že máme dnes ústavní zákon, který nám to umožňuje, a připadá mi, že bychom měli myslet na to, že veřejnost by nám nedopustila, pokud bychom ho nepoužili ve chvíli, kdy máme šanci s jeho pomocí začít nějak ukazovat cestu z politické a ekonomické krize, ve které se bohužel naše společnost nachází.

Takže tolik. Nechtěl jsem se nikoho dotknout. A já respektuji, že tady hájí každý své zájmy a názory, ale já jsem pokládal za nutné k tomu říct aspoň toto. Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Nyní s faktickou poznámkou pan poslanec Zbyněk Stanjura. Prosím.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Musím říct, že nejsem ani moc překvapen tím, že pan místopředseda Zaorálek se trefuje do mé kolegyně, která podle mě s noblesou předvedla a hájila zájmy ne své, ale svých voličů. A jestli je něco bizarní, tak to, že pan místopředseda Zaorálek tady se slzou v oku vzpomíná na 21. srpna 1968 – a tam jsou jeho spojenci! (Ukazuje směrem k poslancům za KSČM.) To jsou ti, kteří tady zavinili to, že tady nebyly volby a že tady byl nějaký srpen 1968! (Potlesk poslanců ODS, projevy nesouhlasu poslanců KSČM.) To je tedy bizarní!

A když už dneska máme takové okénko upřímnosti, jak si říkáme, měřte všem stejně, jak říkal pan kolega Paroubek, a já s ním souhlasím, že se má měřit stejně a nemají se pravidla vytvářet podle momentální volební situace, protože to každého jednou doběhne, tak i předčasné volby vás jednou doběhnou, i když se na ně teď takhle těšíte. Vy tady říkáte o tom: Vy tady chcete překážet, co si to dovolujete? Vy tady chcete zdržovat! A co jste tady dělali ty tři roky vy? Kolik jsme zažili obstrukcí? Nikdy jsme vám neříkali, co si to dovolujete! Trpělivě jsme tady seděli s vámi. (Projevy nesouhlasu ČSSD a KSČM.) Kdybyste vydrželi o jednu noc déle, tak by-

chom byli jak ve slavném filmu s Harrisonem Fordem Šest dnů a sedm nocí, takhle jsme tady byli jenom šest dnů a šest nocí. Vzpomeňte si, tady byl vrchní svolávač koaliční většiny váš bývalý poslanec a váš bývalý hejtmán David Rath, takže opravdu mějte všem stejně! A pokud my tady hájíme zájmy našich voličů, kteří nechtějí vládu levice, tak to není bizarní, ale přirozené! (Potlesk poslanců ODS.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka. Mám zde žádosti o další tři faktické poznámky. Pan kolega Zaorálek – řádné vystoupení, faktická? (Řádné.) Takže faktické pořadí: pan kolega Opálka, pan kolega Filip, paní poslankyně Semelová, poté pan místopředseda Zaorálek. Pan poslanec Miroslav Opálka, prosím. Faktická poznámka.

Poslanec Miroslav Opálka: Děkuji, paní předsedkyně. Vážený členové vlády, kolegyně, kolegové, patřím k těm starším členům poslaneckého klubu KSČM. Ne že by mě to těšilo, ale je to prostě tak. A v 68. roce v srpnu jsem skončil 9. třídu a čekal na první ročník na střední škole. Nevím tedy, jakou mám vinu na tom, co se odehrálo.

Ale byl bych rád, kdybychom skončili s velkým řečením a přistoupili k hlasování, neboť i veřejnost už je z nás velmi nervózní. (Potlesk poslanců KSČM a některých poslanců ČSSD.)

A chtěl bych ještě připomenout jeden fakt, a to jeden materiál, který vydala Kancelář Poslanecké sněmovny (ukazuje příslušnou brožuru), který muselo schválit i vedení Poslanecké sněmovny, a to v roce 2011: „Poslanecká sněmovna, Parlament České republiky, ročník 2010 – 2013“. Již tehdy byla prognóza, že v roce 2013 skončíme. (Pobavení.) Tak prosím vás, držme se této prognózy a hlasujme!

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan poslanec Vojtěch Filip – faktická poznámka.

Poslanec Vojtěch Filip: Děkuji, paní předsedkyně. Vaším prostřednictvím mi dovoluji sdělit panu poslanci jednu maličkost. Jistě jsem odpovědný úplně za všechno, protože to tak bývá. A když už se může ta odpovědnost na někoho přenést, tak samozřejmě odpovídám i za to, co se tady odehrálo 21. srpna 1968, protože mi bylo třináct a opravdu jsem tu odpovědnost nesl.

Víte, co? Pojdme se bavit o tom, co je smyslem této schůze. Vůbec nebráním nikomu, aby vyjádřil svůj názor, že je přesvědčen, že má tato Sněmovna pokračovat. Ale potom si řekněme, když má pokračovat, co přinese těm občanům. Jestli přinese ještě prohloubení té krize, kterou jste

zavinili, vážení bývalí členové vládní koalice, anebo jestli ji z té krize vyvede. Ano, někdy se říká, že když se někdo opije, že je to třeba vyprostit tím, čím to člověk zkazil. Ale podle mého soudu tento recept nebude fungovat. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Paní poslankyně Semelová, prosím, faktická poznámka.

Poslankyně Marta Semelová: Děkuji za slovo. Já bych chtěla jenom říci, že ODS tady předvádí divadlo na to, aby odváděla pozornost od hlavních problémů, kvůli kterým jsme došli až k rozpuštění Sněmovny. Já bych chtěla také požádat poslance, aby si odpustili tohle to divadýlko, tohle odvádění pozornosti, abychom se vrátili k tomu, kvůli čemu tady jsme.

Jinak k vystoupení paní poslankyně Kohoutové. Když tady mluví o tom, že je zde možná teď, v této době, svobodná diskuse – ano, ale vy ji neposloucháte, případně pokřikujete. Pokud tady mluvíte o tom, že se všichni můžeme sejít na protestech, na náměstích – ano, protesty tady byly, ale vy jste je nevnímali a vy jste tam nikdy, nikdy nepřišli. Takže máte možná velmi krátkou paměť.

Poslední poznámka. Když tady bylo řečeno, že tady může být svobodně vyjádřen jakýkoliv názor bez toho, aby někdo někoho za tento názor trestal, zní to velmi pikantně od strany, která za názory své členy vylučuje. (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan místopředseda Zaorálek, faktická poznámka. Prosím.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: On je to, přátelé, samozřejmě takový trochu den bilance, že jo, protože to období se chýlí k závěru, a já vím, že by vlastně bylo docela opodstatněné to, co říkal myslím pan poslanec Opálka, pokud se nepletu, že by bylo možná dobré tu debatu zkrátit a spíš hlasovat. Ale přesto mám pocit, že některé věci by neměly nebýt bez odezvy.

Já se tedy omlouvám panu kolegovi Stanjurovi, že musím reagovat na jeho vystoupení, protože přeče jenom ten jeho výrok, který tady zazněl takto veřejně a ve kterém řekl: Vždyť my jsme vám tady přeče nebránili, my jsme tady vaše obstrukce trpěli (řečeno se smíchem). No nezlobte se, ale to je zas trochu příliš. Musím vám připomenout aspoň pro pořádek rok 2010 a rok 2011. Dovolte, abych vám připomněl rok 2010, kdy jste v této Sněmovně použili opatření schvalování zákonů v legislativní nouzi v situaci, kdy naprosto nebyly splněny materiální podmínky pro to, aby bylo toto zrychlené projednávání, jenom proto, že jste se báli, že v Senátu dojde ke

změně poměrů a že vám ty zákony neprojdou. Byly to klíčové věci, které se týkaly Ministerstva práce a sociálních věcí, bylo to tuším stavební spoření a další velmi významné zákony, ve kterých jste vy skutečně notně ohnuli dokonce nejenom řád, ale i Ústavu. A také na to Ústavní soud odpovídajícím způsobem zareagoval.

Takže já si dovoluji tvrdit, že jste nám nedali v té době zdaleka ve Sněmovně odpovídající prostor, tak jak jste tvrdil, že jsme ho údajně vždy měli. Podle mě to bylo dokonce protiústavní omezení našeho práva tady mluvit a je třeba, aby to bylo řečeno! Stejně jako se to stalo v roce 2011, kdy jste sloučili rozpravu nad třinácti body, omezili jste ji časově a podle mě jste se znovu – a je to i výnos Ústavního soudu v tom nálezu, že jste porušili ústavní principy opozice na to tady moci vyjadřovat skutečně své názory! Takže není to pravda, pane kolego! A musí to být řečeno, protože my se v tomhle musíme bránit. (Předsedající: Čas prosím.) Vy jste často opakovaně omezili naši možnost tady vystupovat! (Potlesk zleva.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Pan poslanec Zbyněk Stanjura, faktická poznámka.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Pan místopředseda Zaorálek uvedl dva případy. V jednom měl pravdu, to je ten první. Dal za pravdu Ústavní soud, protože jste si tam stěžovali, Ústavní soud vám dal za pravdu, nikdo to nezpochybňuje. Myslím, že je to legitimní, proto jsou nějaké obranné pojištění. V tom druhém případě vám Ústavní soud za pravdu nedal. V tom prvním jsme to museli projednávat znova, v tom druhém ne.

Ale chci připomenout a myslím, že premiérem byl stávající ministr financí, bylo hezké, že jste nás žalovali, že jsme v legislativní nouzi přijímali něco, co podle vás nesneslo měřítko legislativní nouze, jak říká Ústava. Ale vy jste tady, a bohužel my s vámi, mám pocit, nejsem si jistý, jak tehdy hlasovala ODS, tak se omlouvám, že nejsem tady tolik volebních období jako vy, jsem tady první volební období, my jsme taky hlasovali v legislativní nouzi o stravenkách, jenomže to nikdo k Ústavnímu soudu nedal. A to mi nikdy nenamluvíte, že došlo k ohrožení něčeho ve státě, že jsme ve stavu legislativní nouze museli hlasovat – teď už nevím, jestli o zrušení, nebo o zrušení zrušení stravenek, to je úplně jedno. V žádném případě to není problém, který by to byl.

Já jsem jenom říkal, že jsme vám to nevyčítali, ty vaše obstrukce, že jsme tady prostě seděli a nakonec jsme byli úspěšnější, protože jsme byli trpělivější, nebo bylo nás víc, to je jedno. Vy jste nás tady a moji kolegyni Wenigerovou obvinil, a proto jsem vystoupil, z bizarních názorů, z toho, že ona tady chce něčemu bránit. No vy jste se snažili celé tři roky bránit a je to normální věc opozice, že brání koalici. Na tom není nic bizarního. Bizarní

je, když opozice podporuje koalici. To je skutečně bizarní. (Potlesk ODS.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byla faktická poznámka a nyní prosím o slovo pana poslance Petra Skokana se řádnou přihláškou. Poté je přihlášen pan kolega Miroslav Kalousek. Pan poslanec Petr Skokan. Prosím.

Poslanec Petr Skokan: Vážená paní předsedající, děkuji za udělení slova. Já jsem původně na této schůzi nechtěl vůbec vystupovat a zdržovat tak kolegy, kolegyně a především veřejnost od hlasování, na které se jistě všichni těší, ale protože mi tady přímo byly položeny otázky, pokládám za svoji povinnost na ně odpovědět. A odpovídám ano, já jsem podal ústavní stížnost. Podal jsem ji včera a jsem přesvědčen, že hlasování o důvěře vládě a rozpuštění Sněmovny spolu prostě nesouvisí. A jestli si toto někdo bere jako zástěrku, protože se něčeho bojí, tak ať se za ni neschovává, vyleze a ukáže nám ve své nahotě, jak to vlastně myslí s rozpuštěním Sněmovny.

Nejprve musím upozornit, že ta ústavní stížnost není žádným kolektivním dílem, je to moje osobní aktivita, a pokud jste si mohli povšimnout, tak pro svůj návrh jsem ani nezískal hlasy všech poslanců Věcí veřejných, když jsem tady o něm diskutoval.

Také mi dovolu, milé kolegyně, vážení kolegové, abych se tvrdě ohradil proti nařčení některých politiků a jimi placených novinářů. Ohrazuji se proti nařčení, že moje ústavní stížnost byla cílena proti rozpuštění Sněmovny. Já bych si jenom dovolil připomenout na adresu těch, jejichž jepičí život v politice je adekvátní zřejmě jejich jepičí paměti, co se stalo před čtrnácti dny. Já jsem před čtrnácti dny upozorňoval předem, že nelze hlasovat o vyslovení důvěry vládě, protože nebyly dodrženy procesní podmínky pro přípravu 57. schůze. Byl jsem přehlasován také hlasy panů Paroubka, Tejce, Polčáka a dalších. V době, kdy jsem navrhoval odložit toto jednání a upozorňoval na možnost ústavní stížnosti, v té době přeci existovala údajná stojednička, a dokonce následující bod 57. schůze byla námi všemi schválená informace předsedkyně Poslanecké sněmovny o existenci stojedničky. V té době, když jsem na to upozorňoval, tak byla TOP 09, s nimi Starostové a s nimi nezávislí jako ovce vedené svým pastýřem Kalousekem všichni zásadně proti rozpuštění Sněmovny a konání předčasných voleb. Já si to tedy pamatuji! Překvapuje mě, že někdo ne.

Dnes se ústavní právníci pan Tejc a pan Polčák bojí ústavní stížnosti. A když jsem vás, pánové, upozorňoval před čtrnácti dny, tak to jste se nebáli? Byli jste si tak jisti, anebo to bylo z vaší strany pokrytectví? Napadáte pana prezidenta, že zneužívá prezidentských pravomocí. Dokonce pan Kalousek mluví o ústavním puči. A přitom jeho právník, zároveň předseda

ústavněprávního výboru, posvětil, že se hlasování o důvěře neodložilo. V tu chvíli považoval moje připomínky za neodůvodněné, a za čtrnáct dní se bojí, že mám pravdu? Nebo se TOP 09, Starostové a nezávislí bojí, že se nedočkají toho, čeho by se dočkali co nejdříve, a to aby mohli společně vládnout jako TOP 09, Starostové a nezávislí se sociální demokracií? Tak si ještě chvíli počkejte.

Vážení kolegové, pokud jste si byli jisti, že jste přehlasovali moji námítku oprávněně, tak se nyní nemáte čeho bát. Anebo se ptám, jestli předseda ústavněprávního výboru Poslanecké sněmovny a stínový ministr vnitra mají snad ambici zpochybňovat autoritu Ústavního soudu. Zpochybňujte moji autoritu, zpochybňujte autoritu Věcí veřejných, zpochybňujte autoritu této vlády, zpochybňujte tuto Sněmovnu, zpochybňujte pana prezidenta, ale zpochybňovat autoritu Ústavního soudu, to už se mi zdá opravdu velmi silná káva.

Já jsem prostě přesvědčen, že hlasování o důvěře vládě a rozpuštění Sněmovny spolu nesouvisí, protože spolu nevznikalo. Stížnost jsem podal, protože vedení Sněmovny si dlouhodobě ze zákona o jednacím řádu této Sněmovny opakovaně dělá trhací kalendář. Mohu snad připomenout odbírání slova při církevních restitucích, mohu připomenout, že se dokonce hlasovalo o přestávce, když se jednalo o církevní restituce, mohu připomenout procesní nedostatky té zmiňované přípravy 57. schůze, mohu připomenout nezákonnou přítomnost masérů v jednacím sále, kteří měli zmasírovat některé poslance, aby změnili svůj názor při hlasování o důvěře vládě, mohu připomenout nedostatky při sčítání hlasů, nedostatky při projednání žádosti vlády o vyslovení důvěry a neprojednání této žádosti ve výborech, ale byl by to dlouhý seznam a tím vás nebudu tady zdržovat.

Tyto a další věci byly jasným narušením Ústavy a také jasným narušením Listiny základních práv a svobod. Podle mne byla narušena svobodná politická soutěž a bylo porušeno právo na svobodu projevu. Proto by bylo nejlepší, aby se tato Poslanecká sněmovna rozpustila okamžitě, aby tento nepořádek skončil, a té příští Sněmovně přeji lepší vedení.

A jestli se tato Poslanecká sněmovna nerozpustí, tak ne proto, že Skokan podal ústavní stížnost, ale proto, že právě v této chvíli je podána jiná ústavní stížnost, a to na neregulérnost rychlého vypsání termínu voleb, kdy politické strany se nebudou moci připravit do října. Teď se mohu jenom zeptat – a děkuji, že jste se ztišili a začínáte konečně vnímat –, jak dlouho tuto ne Skokanovu, ale tu druhou ústavní stížnost bude projednávat Ústavní soud a s jakým výsledkem. A není vyloučeno, že díky projednávání této druhé ústavní stížnosti, která směřuje právě proti tomu, co tady bylo řečeno, volby budou až na jaře příštího roku, a já se jenom ptám, jestli se náhodou nemůže stát, že když Ústavní soud bude projednávat tuto druhou ústavní stížnost a do té doby budou odloženy volby a ty volby se budou ko-

nat až na jaře, jestli náhodou do té doby nebudou vládní návrhy hladce schvalovány Senátem a snaha zabránit Zemanově vládě ve vládě se ve skutečnosti změní v posílení její pozice. A já považuji za svoji povinnost vás na toto upozornit. A nyní se můžete poradit se svými vůdci, jak k této věci přikročíte.

Já vám děkuji za pozornost. (Ojedinělý potlesk poslanců VV.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: To byl pan poslanec Skokan. Nyní faktická poznámka? S přednostním právem pan poslanec Jeroným Tejc. Prosím.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážená paní předsedkyně, kolegyně a kolegové, dovolím si krátce zareagovat na pana poslance Skokana. Sice mi unikla logika jeho slov v mnoha ohledech, věřím, že nejen mně, ale poprosím ho, aby zcela jasně sdělil, zda to, co je napsáno na serveru Novinky.cz, je, či není pravda. Budu citovat: „Skokan žádá, aby Ústavní soud vydal předběžné opatření, které by prezidentu republiky do doby rozhodnutí o stížnosti uložilo, aby nejmenoval předsedu a další členy vlády. Dále aby do téže doby nereagoval ani na jiné podněty vzešlé z Poslanecké sněmovny, které jsou ostatně v přímé návaznosti na její zmatečné rozhodování během zmíněné schůze, uvedly VV v tiskové zprávě.“ Tolik citace serveru Novinky.cz. Pokud tím podnětem vzešlým z Poslanecké sněmovny má být například dnešní hlasování o návrhu Poslanecké sněmovny na rozpuštění Poslanecké sněmovny prezidentu republiky, pak to je jasná snaha to dnešní hlasování u Ústavního soudu napadnout. Nic víc, nic méně.

Nejde o to se přít, jestli na to máte právo, nebo ne. Právo na to máte. Nemáte ale v té chvíli právo říkat jako Věci veřejné, že chcete rozpustit Poslaneckou sněmovnu. Děláte maximum pro to a děláte to ještě způsobem, který není fér, který neznamena jasně rozhodnutí ano, nebo ne, ale zpochybňování toho, co je podle našeho názoru nepochybné, a zpochybňování vůbec termínu voleb s ohledem na to, že do doby, než bude rozhodnuto Ústavním soudem, není jisté vůbec nic. Nic víc, nic méně.

Děkuji. (Potlesk poslanců ČSSD.)

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Teď s přednostním právem pan poslanec Vít Bárta.

Poslanec Vít Bárta: Panu poslanci Tejcovi není jasné, jak se pan poslanec Skokan ptá, že před čtrnácti dny, když tady pan Petr Skokan upozornil na porušení zásadních procesních otázek k hlasování o důvěře vlády, tak tehdy pan poslanec Tejc, stínový ministr vnitra klíčové parlamentní strany sociální demokracie, považoval připomínky pana poslance

Skokana za marginální a na návrh pana poslance Skokana v momentu, kdy říkal „nehlasujeme o důvěře vlády, jinak může dojít k zpochybnění této věci, odložme hlasování a svolíme schůzi řádně, bez procesních vad“, tak v této souvislosti pan – mám potřebu připomenout právník, advokát, stínový ministr vnitra, podotýkám, ministr vnitra má za zodpovědnost organizování voleb – doufám, že mi to pan ministr Pecina potvrdí. (Ministr Pecina mimo mikrofon souhlasí.) Děkuji, tak v tomto duchu pan stínový ministr Tejc měl zcela jasno v tom, že k žádnému procesnímu pochybení nedošlo. A vyjádřil to svojí jasnou vůlí, kdy zamítl názor Petra Skokana, že je zapotřebí odsunout toto hlasování. Pan poslanec Tejc následně o čtrnáct dní později – dnes – vystoupil a řekl: Jestliže pan poslanec Skokan podává ústavní stížnost, dochází ke zpochybnění vůle Věcí veřejných rozpustit Poslaneckou sněmovnu. To znamená, že za čtrnáct dní pan právník Tejc změnil svůj právní názor na to, že před čtrnácti dny to nebylo nijak v nepořádku, pan Skokan neměl pravdu, není zapotřebí odsouvat hlasování, ale nyní, po čtrnácti dnech, už se bojí Ústavního soudu. A tím, co říká, jednoznačně říká, že se obává toho, že Ústavní soud řekne: Petr Skokan měl pravdu, Tejc před čtrnácti dny pravdu neměl. To je to, čemu nyní pan poslanec Tejc nerozumí.

To je ale pokrytectví. Stejně pokrytectví můžeme vidět z pozice šéfa ústavněprávního výboru Poslanecké sněmovny, kdy před čtrnácti dny není problém s tím, že Sněmovna špatně svolala schůzi k důvěře vlády, naopak můžeme rovnou hlasovat, žádné pochybení nehrozí, ale o čtrnáct dní právník, předseda ústavněprávního výboru, má potřebu se obávat toho, že nezávísly Ústavní soud rozhodne v tom smyslu, že Petr Skokan má pravdu.

Ano, to je to nejoblíbenější, co známe z české politiky. Pokud se nám nějaký argument nelíbí, tak ho označíme, že mu nerozumíme, nebo že je to dokonce nějaké zbytečné blábolení. Ale teprve na základě onoho výroku Ústavního soudu se ukáže, jakým způsobem tady je dodržován řád Poslanecké sněmovny, jednací řád Poslanecké sněmovny.

Zároveň mám potřebu říci jako předseda Věcí veřejných, že tuto stížnost nepodávají Věci veřejné, a že i když chápu, že sociální demokracie intenzivně studuje web Věcí veřejných, jedná se o aktivitu Petra Skokana. A dokonce připomínám, že ze všech těch hlasů Věcí veřejných na návrh pana poslance Skokana odložit hlasování o důvěře Rusnokovy vlády se většina členů včetně předsedkyně poslaneckého klubu Kateřiny Klasnové zdržela.

Jinými slovy řečeno, Věci veřejné předčasné volby chtějí. Neodkládejme to hlasování zbytečnými řečmi. Prosím, pojďme teď hned hlasovat o rozpuštění Poslanecké sněmovny, a pokud si pan poslanec Tejc, pan poslanec Polčák a spousta dalších stojí za čtrnáct dní starým svým právním výrokem, nemáme se čeho bát. Pokud se títo pánové mýlí a

za čtrnáct dní mění svůj názor, považuji za velmi zásadní, že veřejnost tady vidí, jakým pokrytectvím tyto politické strany trpí při správě věcí veřejných v této Poslanecké sněmovně. (Potlesk poslanců VV.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď tady mám faktickou pana poslance Paroubka. Takže prosím pana poslance Paroubka, aby si vzal slovo ve faktické.

Poslanec Jiří Paroubek: Vážený pane místopředsedo, dámy a pánové, jestli já tomu dobře rozumím obsahově, tak panu poslanci Skokanovi jde o to, aby zjistil, jestli měl před čtrnácti dny pravdu. No, to je prima, ale nám přeče, aspoň si myslím, v té politice nejde ani tolik o formalitu, jako jde o obsah. Přeče jde nám všem o to, nebo velké části o to, aby se tato ostudně působící Sněmovna rozpustila.

Pan poslanec Bárta – prostřednictvím předsedajícího – nás přesvědčuje o tom, že je to vlastně jenom věc poslance Skokana, a ne Věcí veřejných. No tak proč se ho tedy zastává v této věci? Já tomu nerozumím. Jakou má logiku dnes mluvit o eventuálních procesních chybách v situaci, kdy tato Sněmovna nemusí za dvě hodiny existovat? A všechny ty její chyby, obsahové i procesní, prostě potrestáme. Potrestáme i sami sebe, že jsme ty chyby možná dělali. Někdo víc, někdo míň.

Takže já tomu nerozumím. Na mě to čím dál víc začíná působit, že někdo chce mít určitý vehíkl k tomu, aby – protože než rozhodne Ústavní soud o věci samé, to může trvat přeče týdny. Ústavní soud nerozhodne ve dnech. A po ty týdny můžou být ty volby pozastaveny. Takže dámy a pánové, tady o to jde a jde o to, abychom to české veřejnosti také sdělili. A abychom sdělili také to, kdo za tím stojí. (Potlesk v levé části sálu.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Skokan má opět faktickou, takže dvě minuty. Prosím, máte slovo.

Poslanec Petr Skokan: Děkuji, pane předsedající, za udělení slova. Já musím na adresu předřečníka říci – já mám pravdu. (Smích.) A nevím, co dalšího byste tady chtěli řešit. Já znovu upozorňuji, že můj návrh k Ústavnímu soudu se týká 57. schůze, hlasování o důvěře vládě pana Rusnoka. Ale já vás znovu upozorňuji, že je tu ústavní stížnost na konání této schůze. Pokud jejím výsledkem bude předčasné svolání voleb, tak tady vidím daleko větší ohrožení než z toho, jestli já mám pravdu, nebo ne.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď se vrátíme k řádným. Tady je přihlášený a na řadě pan poslanec Miroslav Kalousek, tak mu udělují slovo. Prosím, máte slovo.

Poslanec Miroslav Kalousek: Děkuji za udělení slova, pane místopředsedo. Dámy a pánové, paní poslankyně Wenigerová říká, že máme v podstatě demiéru, pokud se tato Sněmovna rozpustí. Z jiného úhlu pohledu máme premiéru, neboť je to poprvé v moderní české parlamentní historii, kdy Poslanecká sněmovna používá tohoto ústavního instrumentu a přijímá usnesení, ve kterém žádá prezidenta republiky, aby ji rozpustil. Jako každá premiéra to samozřejmě z hlediska historie bude mít své interpretace a líčení postojů jednotlivých politických subjektů.

Já si dobře uvědomuji, že rozhodujícím momentem k vyvolání této schůze a rozhodujícím momentem k získání ústavní většiny pro hlasování byl postoj TOP 09 v den hlasování o Rusnokově vládě, a proto bych velmi rád zopakoval, že dnešní schůze a z ní vyplývající předčasné volby nebudou proto, že pan prezident jmenoval Rusnokovu vládu. Naopak, tento bezprecedentní akt TOP 09 mobilizoval k tomu, abychom se snažili zaktivizovat všechny pravomoci Poslanecké sněmovny, kterými bychom, pokud by existovala funkční politická většina, snadno přesvědčili nelegitimní vládu i pana prezidenta, že tento krok byl velmi nevhodný a že ústavní zvyklosti nejsou idiotské.

Předčasné volby nebudou ani proto, že se sociální demokracie rozhodla podpořit Rusnokovu vládu, a tím ji učinit vládou svojí. Naopak. Tím větší odhodlání bylo v TOP 09 svést politický boj o principy, které tady koneckonců vzpomínala paní poslankyně Wenigerová. Já jsem její projev poslouchal s velkou úctou, velmi dobře jí rozumím, protože se domnívám, že máme v podstatě stejnou rodinnou anamnézu a v těchto postojích stejný názor svých voličů. Tento boj ale bylo možné svést pouze tehdy, pokud by ve jménu těch principů byla připravena hlasovat ona politická většina minimálně 101 poslanců.

My jsme pevně věřili tomu, že s touto většinou svedeme zápas, který není možné prohrát. Máte-li politickou většinu v Poslanecké sněmovně, pak ten zápas není možné prohrát. Ale bohužel není možné ho vést za předpokladu, kdy zjistíte, že ne zcela identifikovatelný počet hráčů je kdykoliv připraven prodat zápas. Takové boje a takové zápasy se vyhrát nedají. Potom nezbyvá nic jiného, než konstatovat, že neexistuje-li politická většina, protože neexistuje, tím jediným krokem k ukončení politické krize jsou předčasné volby. Je to konzistentní s tím, co jsme říkali celé měsíce. Nebude-li existovat politická většina, jsme pro předčasné volby. Existuje-li politická většina, nedávají předčasné volby žádný smysl a při existující politické většině je také nelegitimní jmenovat úřednickou vládu.

Většina neexistuje, nezbyvá nic jiného, než předčasné volby, a to bez ohledu na to, jak se rozhodnou voliči, protože oni jsou suverénem. Neexistence předčasných voleb není nic jiného než protahování neúnosné politické krize. Ukončení té krize a mandát příští vlády, která také bude

schopna navrhnout rozpočet, který je připraven a který bude připravena schválit většina v této Poslanecké sněmovně, je prvořadý úkol pro každého odpovědného politika.

My jsme věřili, že ten zápas svedeme úspěšně v této Sněmovně, protože jsme věřili, že všechny poslanecké kluby dodrží své závazky všemi svými poslanci. Nestalo se tak. To neznamena, že na ten zápas rezignujeme. Povedeme ho se stejným odhodláním a se stejným úsilím ve volební kampani. Povedeme ho se stejným odhodláním a se stejným úsilím po volbách v této Poslanecké sněmovně.

Já se naprosto shoduji s panem místopředsedou Zaorálkem a pevně doufám, že má pravdu, že křičet, že je fakt, že levice to má vyhrané, je velmi předčasné. Já také pevně doufám, že český volič pohlédne do tváře skutečnému nebezpečí, kterému budeme v těchto volbách čelit, a skutečným prioritám, o kterých v těchto volbách půjde. A slibuji, že tak jako TOP 09 nezakolísala jediným svým poslancem v jakémkoliv vážném hlasování v této Poslanecké sněmovně, tak stejně odhodlaně a se stejným zápalem, se stejnou jednotou ten zápas povedeme ve volební kampani i po volbách, neboť jsme si dobře vědomi, že ve svém důsledku se nebude hrát o nic menšího než o svobodu. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď tady mám faktickou. Je to faktická pana poslance Stanjura, takže mu ještě uděluji slovo.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Když už vedeme předvolební kampaň v této schůzi, tak mi to nedá, abych na svého bývalého koaličního kolegu nezareagoval. Slyšeli jsme tady vzletná slova o tom, jak zápas, jsme připraveni vést atd. Vzpomeňme si, jak to bylo s tím hlasováním, když jsme hlasovali o důvěře Rusnokově vládě. Ta důvěru nezískala. Já nechci zpochybňovat, že dva naši bývalí členové nedodrželi to, na čem jsme byli dohodnuti. V žádném případě. Je mi to líto víc než ostatním z jiných politických stran, protože pak jsme snadný terč, když říkáme: vy jste neměli pořádek a vaši dva to zapříčinili. Nicméně my jsme ten zápas vzdali bez boje. Vzdali jsme ho, protože je první pokus, je tady vláda, která nezískala důvěru, Ústava na to myslí, nic jsme nevyzkoušeli, máme pocit, že není většina. Nevyzkoušeli jsme to v aktivním hlasování. Sami sebe my, bývalá koalice, jsme vehnali do pasti, že v hlasování, v kterém jsme nepotřebovali 101, jsme říkali, že potřebujeme 101. Přece naším cílem v té době bylo jasně říct „my tuto vládu nepodpoříme“, my jsme to taky tak dodrželi, ano, dva naši poslanci se ztratili z hlasování, je to stejné v mém podání, jako kdyby hlasovali pro. Nicméně ten účel byl splněn, pro který jsme přišli.

Takže já bych byl rád, abychom si nevytvářeli a tady nevedli předvolební řeči o tom, kdo víc a který zápas se hraje. Já myslím, že voliči

pravice si to nepřejí. Vy jste se dohodli a je to vidět, kdo podepsal ten papír. Dneska bylo poměrně bizarní, když paní předsedkyně říkala: pojdte, ať promluví zástupce navrhovatelů – sociální demokrat, zástupce topky, komunista a věčkař. Vy jste řekl správně: ty volby, o tom, že budou, rozhodl váš klub s odůvodněním, že není většina, a vy jste to nevyzkoušeli. V tom hlasování, o které šlo, Rusnokova vláda důvěru nezískala. Bylo to 93:100, pokud mě paměť neklame.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Kalousek se hlásí s faktickou také. Uděluji mu slovo na faktickou.

Poslanec Miroslav Kalousek: Omlouvám se všem kolegům za stručnou odpověď. Omlouvám se i vám, pane kolego. Já vím, že vy osobně za to nemůžete, ale vy přece dobře chápete, že v okamžiku, kdy jsme se společně zavázali, že spolu do tohoto zápasu jdeme, a na první dobrou dva vaši lidé selžou, tak je to prostě totální ztráta důvěry. Že není možné prodlužovat politickou krizi čekáním na to, kteří dva jiní prodají příští zápas a kteří dva další prodají příští zápas. Já pevně věřím, že se možná za ty principy, o kterých hovořila paní poslankyně Wenigerová, opět sejdem s lidmi, kteří zápasy neprodávají, ale vy je teď mezi sebou máte, a proto ta stojednička neexistuje.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď nevím, jestli je to faktická – pan poslanec Bárta. Je to faktická. Pan poslanec Stanjura ne. Taky? Takže nejdřív pan poslanec Bárta a pak pan poslanec Stanjura. Takhle mám faktické, kterým musím dát prostor. Prosím, máte slovo.

Poslanec Vít Bárta: Opravdu faktické poznámky. Za prvé, když tady zaznívá „dva vaši poslanci selžou“, připomínám slova pana prezidenta, který říkal, že to nebyla Nečasova koalice, ale Kalouskova koalice.

Za druhé mám potřebu připomenout, že vzpomeňme si na hezké heslo, že kdo čím zachází, tak taky schází. Vzpomeňme si na velmi velkou nabídku Miroslava Kalouska pro Kristýnu Kočí, vzpomeňme si tedy na to, kdo prodával zápasy a kdo s tím v tomto volebním období začal.

A nakonec mi dovoluji připomenout ještě třetí zásadní poznámku. V momentu, kdy tady pan Kalousek straší svojí Barbuchou v podobě pana Zemana, tak bych rád připomenul to, že ta reálná podstata v tomto směru není pan prezident Zeman, ale reálně je to jenom odstrašující strategie k tomu, jak zapomenout na to, kdo a jak tady bude vládnout a kdo a jak tady chce zvedat daně.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Stanjura je další faktická. Prosim, máte dvě minuty.

Poslanec Zbyněk Stanjura: Děkuji za dvě minuty. Já myslím, že nebudu ani tolik potřebovat. Bavíme se o politické krizi a ptám se kolegů z TOP 09, jaké řešení nabízejí. Vládnout bude vláda bez důvěry, ne s důvěrou, může se Sněmovna rozpustit, to se domluví a je tady nějaká vláda, která má důvěru Sněmovny. Evidentně vláda s levicovým Senátem mají apetyt přijímat zákonná opatření, mnozí ministři chtějí debatovat i s našimi členy, co všechno by nestihli. To znamená, že to přepsání zákonů a legislativní proces může být mnohem rychlejší, než by bylo za normální situace. Teď to půjde do Senátu a pak na první schůzi Poslanecké sněmovny. Žádná tři čtení, žádné pozměňovací návrhy, žádné otravné vylepšení ze strany pravice. Půjde to ráz naráz. A tomu vy říkáte řešení politické krize.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Husák je další přihlášený.

Poslanec Jan Husák: Při vši účtě k panu kolegovi předřečníkovi bych chtěl požádat klub ODS, aby nechal těchto vystoupení, protože ať se podívá do vlastních řad, jakým způsobem posílil možnost se ještě vzeprít prezidentské vládě Miloše Zemana v těch posledních týdnech.

Já bych chtěl poprosit, abychom důstojně ukončili tuto poslední schůzi, aby měla charakter opravdu schůze, kde se budeme snažit vyjádřit úctu k tomuto statutu, k tomuto místu, které jsme navštěvovali tři roky. Já si nesmírně vážím toho, že jsem mohl být členem Poslanecké sněmovny. A mrzí mě, že mi to tato vystoupení kazí.

Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Teď se hlásil pan poslanec Šulc. Taky dvě minuty.

Poslanec Jiří Šulc: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové, nedůstojně končíme a nedůstojně to vypadalo delší dobu. Ale abych tady jenom jednu věc vypíchl. Teď se tady demagogicky bavíme o stojedničce, která je nutná pro novou vládu. Proboha, kde jste to sebrali? Stojednička neexistuje, to je pravda, ale pro důvěru vládě stačí stovka. Pokud vím, tak dva poslanci jsou vypárování, trvale někde mimo, takže pro důvěru vládě je stovka. Stačí. Ne stojednička, kterou požaduje pan kolega Kalousek. Stovka stačí a my jsme ji ani nezkusili. Tak prosím zakončeme to důstojně a neříkejme si tady nepravdy.

Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Pan poslanec Stanjura se hlásí s faktickou. (Výkřiky zleva.)

Poslanec Zbyněk Stanjura: Já myslím, že levicovní poslanci by mohli mít radost, že se přu se svými kolegy na pravici a nemuseli by křičet je-žíšmarjá. Od nich to není úplně věrohodné.

Já bych chtěl vzkázat panu poslanci Husákovi, že mi je moc líto, jestli tu moji poznámku vzal tak osobně. Je to člověk, s kterým spolupracuji dlouhodobě v hospodářském výboru, a určitě, když mluvím o tom, že mám jiný pohled než na to, jaký volí TOP 09, není to nic osobního.

Myslím si, že je to chybný postup, který jste zvolili. Myslím si, naši společní voliči, protože existuje tady nemalá řádka pravicových voličů, ta nás za to nepochválí. Vy si dneska myslíte, že ano, nebo jste si to mysleli minulý týden. Já jenom říkám, že jsme ten zápas vzdali dopředu. A když někdo vzdá zápas dopředu, i díky tomu, že dva hráli s cinknutými kartami, ale přesto ten zápas ztracený nebyl. Ve fotbale mnohdy v deseti vyhrajete proti jedenácti. Tak pak nemá cenu říkat, když ten, kdo ten zápas vzdává, říct, my ten zápas jdeme vést jindy, jinam a s někým jiným. Takhle to prostě není. Nezkusili jsme to. Dobře. Je to vaše rozhodnutí. Já si jenom myslím, že to je chybné rozhodnutí pro pravicové voliče a pro pravici jako celek.

Mrzí mě, že zrovna my dva se přeme, protože osobně si spolupráce s vámi za ty roky vážím, ale přesto budu říkat i věty, které možná TOP 09 nezní tak... Sami se zamyslete nad tím, a my dva jsme velmi často tady vystupovali směrem tam úplně k té extrémní levici a s velmi podobnými názory – a jste na stejném papíru s těmi komunisty. My ne.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak. A teď snad je možné se vrátit k těm řádně přihlášeným a je to paní poslankyně Jana Suchá, která je další řádně přihlášená do rozpravy. Prosim, máte slovo. (V sále je velký hluk a neklid.) Klid prosím! (Předsedající zvoní zvoncem.) Klid!

Prosim, paní poslankyně.

Poslankyně Jana Suchá: Vážené dámy, vážení pánové, pan poslanec Tejc dnes řekl, že se vzdáváme rozpuštěním Poslanecké sněmovny moci ve prospěch občanů. Kdyby tomu tak bylo, nemám s tím problém. Osobně se domnívám, že se vzdáváme moci, ale ve prospěch prezidenta. Nebudu se tedy zbaběle schovávat za ústavní stížností ani za populistická gesta a budu aktivně hlasovat za zachování parlamentní demokracie, a budu tedy aktivně hlasovat proti rozpuštění Poslanecké sněmovny, neboť se domnívám, že rozpuštěním Poslanecké sněmovny končí parlamentní demokracie v Čechách a posiluje se moc prezidenta. Prezidenta, který ústavní zvyklosti považuje za idiotské, a pro jistotu tedy zavádí své vlastní,

viz dnešní vláda. Prezidenta, který se dlouhodobě netají tím, jak si představuje povolební uspořádání, přestože toto by mělo vzejít z parlamentních stran. Prezidenta, kterému by vyhovovala menšinová vláda sociální demokracie, aby to posílilo jeho vliv. Mám za to, že i dnešní síla k rozpuštění Sněmovny nevzešla ze silného parlamentu, ale vzešla jako důsledek hrátek prezidenta a jeho spolupracovníků. Mám za to, že dnešním rozpuštěním Poslanecké sněmovny neukazuje parlament svoji sílu, ale zbabělost. A já zbabělá nebudu a budu hlasovat proti rozpuštění Poslanecké sněmovny.

Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Dalším přihlášeným je pan poslanec Jan Bureš. Ale ještě předtím se hlásí s faktickou pan poslanec Jandák. Takže prosím pana poslance Jandáka.

Poslanec Vítězslav Jandák: Dámy a pánové, budu jako vždy velice stručný. Ale já bych chtěl upozornit diváky u televizí, u rozhlasu – dámy a pánové, jste svědky pohřbu pravice v přímém přenosu. Ale začíná to bejt trapný. Na shledanou.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Prosím nyní pana poslance Jana Bureše z ODS, který je další na řadě. Prosím, máte slovo.

Poslanec Jan Bureš: Děkuji. Dámy a pánové, vážený pane místopředsedo, já tedy nebudu tak hlubokomyslný jako můj předřečník. (Potlesk z lavic ODS.) Já mám spíš řekněme takovou faktickou ani ne poznámku, ale takové faktické vystoupení. Vystupuji tu před vámi, abych vám všem, ale samozřejmě především občanům, kteří nás sledují u televizních obrazovek, vysvětlil jedno velmi vážné riziko, které hrozí.

Dnes je tu údajně nejméně 120 poslankyň a poslanců, kteří budou hlasovat pro rozpuštění Sněmovny. Nebudu tu opakovat argumenty proti tomuto z mého pohledu dnes unáhlenému kroku. Nikdo z nás rád nedělá zbytečnou práci. Chtěl bych se zastavit jen u jednoho, a tím je v pátek schválená novela zákona o podporovaných zdrojích energie. Jen pro připomenutí, ročně nás tato záležitost stojí 44 miliard korun. Touto novelou chceme zastavit další výstavbu solárních parků a dalších zdrojů, tzv. zelené energie, která jen odčerpává peníze přímo lidí, firem a státního rozpočtu, tedy daňových poplatníků. Chceme také zastropovat maximální částku, kterou domácnosti i průmysl za tento průšvih, v uvozovkách, zaplatí. Letos to bylo 583 korun za megawatthodinu a ponovu by to mělo být maximálně 495 korun za megawatthodinu. Chceme také zachovat odvod z příjmů u solárních elektráren, a to nově na výši 10 %. Chtěli jsme tak alespoň částečně

napravit chybná rozhodnutí, která byla přijata v minulosti. Chtěli jsme také dát jistotu nejen našim domácnostem, ale hlavně průmyslu, že se jim účty za elektřinu nebudou šplhat do závratných výšin.

Tohle všechno však platí za podmínky, že tato novela bude účinná nejpozději v listopadu, kdy Energetický regulační úřad vydává svá rozhodnutí k podporovaným zdrojům energie na příští rok. Pokud dnes odhlasuje tato Sněmovna návrh prezidentu republiky na své rozpuštění, a prezident již oznámil, že s rozpuštěním otálet nebude, pak možná tato novela účinnosti nenabude. Nevíme asi nikdo, jak se postaví k věci platnosti zákonodárného procesu po rozpuštění Sněmovny Ústavní soud. Nicméně pokud tuto novelu vrátí Senát, a mám zprávu, že už se nejméně jeden pozměňovací návrh v Senátu chystá, mám jej zde dokonce na stole, tak veškeré naše snažení o zastavení solárního boomu i zastavení stále stoupajících účtů za elektřinu přijde vniveč.

Je-li to snaha solárních baronů či jiných, v uvozovkách, byznysmenů – původně jsem si napsal se strachem, ale pak jsem si to škrtl a napsal jsem si se zelenou energií –, aby nakonec tato novela nebyla, tím pádem se nezastavoval, nebo lépe řečeno nezpomaloval penězovod z našich kapes do kapes jejich, nebo jestli je to opravdová snaha některých senátorů o změnu tohoto zákona, nevím. Nicméně přijme-li Senát pozměňovací návrhy a Sněmovna existovat nebude, pak celý tento zákon padá pod stůl a jedeme ve stále stávajícím zákonu o podporovaných zdrojích energie a žádné zastavení tohoto byznysu, žádné zastropování cen energie v České republice prostě nebude.

Slyšíme ujištění pana předsedy Štěcha, že Senát nic vracet ani brzdit nebude. Ne že bych jeho slovu nevěřil, chraň pánbůh. Ale při vší účtě je to jen slovo jednoho senátora z osmdesáti jednoho. Varuji před tímto unáhleným krokem, i když jsem tu zřejmě sám. Toto není snaha přežít každý den. Toto je obava člověka, který na této novele nechal velký kus své práce a nechce, aby byla zbytečná. Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Požádám pana poslance Zemka, který se hlásí s faktickou o slovo. Dvě minuty. Prosím, pane poslanče, máte slovo.

Poslanec Václav Zemek: Děkuji. Já chápu, že někteří kolegové chtějí využít posledního okamžiku po vzoru madame du Barry – ještě chvíli –, ale už mě unavuje poslouchat nesmysly, které tady slyšíme denně v rozhlase, v televizi o tom, že když se tady dneska nerozpuštíme, tak že tady hrozí nějaký nárůst dalších fotovoltaik. Jednak jsme ten zákon, tu novelu schválili myslím valnou většinou a je tam shoda i v Senátu. A za druhé tady existuje výrazný regulační nástroj, kterému se říká národní akční plán,

který schválila pravicová vláda a který sám o sobě zapovídá další nárůst velkých fotovoltaik.

Tak to jenom faktická poznámka.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak a teď můžeme pokračovat v řádných přihláškách. Je to pan poslanec Pavel Bém, kterého vidím dalšího přihlášeného. A pak tady mám ještě poslední, paní poslankyni Ivanu Weberovou. Nyní prosím poslanec Bém.

Poslanec Pavel Bém: Krásný podvečer, pane předsedající, paní předsedkyně Poslanecké sněmovny, pane předsedo vlády, vážené poslankyně, vážení poslanci.

Při svém posledním vystoupení tady na půdě Poslanecké sněmovny jsem se rozhodl, že vás nebudu bavit vokovickým sitcomem na téma sex ve městě anebo zvědavost a zvědavost policejních důstojníků při těch nekonečných dlouhých nočních službách, ale že se zaměřím ani ne tak na politickou analýzu současné situace a prognostické výhledy, ale že se zaměřím na téma, které se jmenuje nebo mohlo jmenovat „pojednání o sebevraždách“. Inspiroval mě k tomu předseda poslaneckého klubu sociální demokracie pan kolega Jeroným Tejc ve svém článku, který nazval „Věci veřejné směřují k rituální sebevraždě“. Pravda, ten článek není úplně autentický, protože je datován vlastně dnešním dnem, přesně dva roky starý. Takže z mého pohledu pan kolega Tejc možná už v té době věděl a věstil z křišťálové koule, nevím, každopádně obsah toho článku a i jeho symbolika se do značné míry do dnešního jednání promítá a byla koneckonců také několikrát reflektována různými sdělovacími prostředky, kde se také hovořilo o sebevraždách, nebo dokonce rituálních sebevraždách poslankyň a poslanců, v tom politickém slova smyslu samozřejmě, zde na půdě Poslanecké sněmovny.

Takže dovoluji, abych své pojednání o sebevraždě zahájil definicí: Sebevražda je akt vědomého a úmyslného ukončení vlastního života. Člověk, který tento čin provede, se nazývá sebevrah. Sebevražda je v České republice nejčastější příčinou nepřirozeného úmrtí. Mnohem častěji, v 80 % případů, sebevraždu páchají muži. Podle odborníků je tento poměr způsoben zejména tím, že muži jsou v této činnosti důslednější. Pokud se k takovému kroku rozhodnou, svůj čin skutečně vykonají. Volí přitom střelnou zbraň nebo oběšení, kde je šance na záchranu velmi malá. Ženy oproti tomu přistupují spíše k předávkování léky a lékařům se daří je často zachránit.

Nevím přesně, jakou zbraň volí kdo z nás v této Poslanecké sněmovně, demograficky to v zásadě celkem odpovídá tomu celorepublikovému průměru. Ale v každém případě je možná dobré k té definici našeho konání

dnes ještě přidat základní strukturální rozdělení, jaké sebevraždy vlastně známe, abychom možná více a lépe porozuměli kroku, který se chystáme za chvíli udělat.

Takže jaké jsou druhy sebevražd? Jaká je základní klasifikace? Známe tzv. plánovanou neboli bilanční sebevraždu. Jde o naplánované rozhodnutí, kdy člověk nevidí důvod, proč dál setrvávat – a teď odpusťte, už budu konkrétní – v politickém světě. Lze dokonce konstatovat, že detaily provedení připravuje a plánuje dlouho dopředu a velmi pečlivě, někdy až zálibně. Velmi často je plánuje v naprostém soukromí. Je velice obtížné takovému konání zabránit, protože bez odborné pomoci touha po klidu a dosažení pomyslného ráje přetrvává a vede k novým přípravám. Odborná literatura říká, že tento druh sebevražd většinou páchají vážně nemocní lidé. Dívám se tady kolem nás, nemyslím si, že by někdo z nás tady trpěl takto závažnou diagnózou, ale nevím samozřejmě.

Druhá z možností základní klasifikace je tzv. impulzivní politická sebevražda. Vznikne z náhlého popudu, a to i při dlouhodobých potížích, může působit velmi náhle, šok z momentálního politického úrazu překryje vše ostatní a dokáže překrýt, a to se podívme, možná i pud politické sebezáchovy.

Další typ takového konání v základní klasifikaci představuje tzv. předstíraná politická sebevražda. To je zajímavý termín. Předstíraná politická sebevražda je velmi oblíbený nástroj politického vydírání, při kterém je obětí jednoznačně okolí. Politický sebevrah si zajistí, aby někdo přišel a našel. Bolest z nákladů takového rozhodnutí vnímá optikou velikosti trestu toho, kdo to zavinil, tedy v tomto případě vydírané osoby.

Další typ sebevraždy je forma politického protestu. Jsou samozřejmě známy případy aktů politických sebevražd, které vyjadřují politické postoje a mohou např. burcovat veřejnost.

Existují také zvláštní typy sebevražd. Za takový zvláštní typ sebevraždy můžeme považovat např. japonskou rituální sebevraždu seppuku či harakiri, ke které se ještě na závěr svého vystoupení vrátím. Od 15. století harakiri oficiálně přijala i císařská justice a samurajům a šlechtě se dostalo výsady vzít si život dobrovolně a vyhnout se tak smrti stětím rukou kata. Tedy to je možná zajímavá inspirace pro naše policejní a justiční orgány a koneckonců i jednu z působností pro práci v příští Poslanecké sněmovně.

Zajímavostí např. je sociologický pohled i do značné míry symbolika dnešního jednání. Mimo jiné habilitační práci na téma sociologické pohledy a sebevražda publikoval náš první čs. prezident Tomáš G. Masaryk – „Sebevražda jako masový sociální jev současnosti“.

Dámy a pánové, nechci vás dlouho zdržovat, ale přesto dovoluji, abych zacitoval ještě na závěr z jedné zajímavé knihy a možná tak některé z vás inspiroval. Ta kniha se jmenuje Tibetská kniha mrtvých. V ní se praví, že

podle dávných indických představ převzatých také starými Tibeťany se život jedince neomezuje toliko na jedno zrození. Je založen na skutecích plynoucích z náruživosti a hříšných sklonů jednoho každého z nás. Táhne neustále k novému materializování, k novému uskutečňování, chcete-li k novému znovuzrození. Existence všech živých bytostí je tak nazarována jako nekončící řetěz delších či kratších životních fází přerušovaných toliko smrtí a následným posmrtným mezistavem.

Poznání, že existování všeho politicky živého představuje bezpočet za sebou se odvíjejících životů přerušovaných pouze smrtí a posmrtným mezistavem, jinými slovy, že právě prožívaný život je dočasný, pomíjivý, nutně vyvolává otázku, nejenom co se děje při smrti, resp. těsně po ní, ale také co se děje v okamžiku, než nastoupí nová fáze bytí. Tato nová fáze bytí, resp. tento mezistav, abych byl přesný, se nazývá tzv. bardem. A já bych si teď v tuto chvíli rád položil otázku, co se děje v takovém bardu. Jinými slovy, co se odehraje od dnešního dne, kdy se tady slavnostně rituálně pohrbíme a rozpustíme, do okamžiku, než budou známy výsledky řádných, resp. v tomto případě mimořádných parlamentních voleb a než z nich vzejde nějaká legitimní vláda.

Dovolte několik tezí. A můžete s nimi polemizovat, mohu se i mýlit, ale s velkou pravděpodobností za ty dva měsíce se toho mnoho nestane.

Za první. Nedojde k žádné zázračné obměně nás, starých, hloupych, neschopných, špinavých, korupcí prolezlých politiků. Nedojde k žádné obměně či nahrazení těmi druhými, čistými, morálně bezúhonnými, zázračnými, inteligentními a schopnými. Ani nemůže k takovému kroku dojít, protože v následujících čtrnácti dnech dojde k neuvěřitelnému chaosu, který se nazývá ve standardních politických stranách primární politické vnitrostranické volby. A samozřejmě u těch méně tradičních politických stran dojde k nějaké konjunkturální erozi, resp. dojde k bouři, tlaku všech možných schopných neschopných zájmů, partikulárních často, jedinců, kteří se prostě budou chtít na kandidátky dostat a nejspíš také dostanou. Jinými slovy, přijdou staří známí a nebo ti noví, kteří v lepším případě budou stejně špatní, jako jsme my, anebo v horším případě budou ještě méně schopní, než jsme my, a možná že dokonce, byť se budou tvářit jako zlatouští, po té morální stránce budou ještě horší.

Za druhé. Česká politická scéna se neobrodí, ale naopak ještě více zkompromituje. Proč? Protože každé nové a velké očekávání přináší ještě větší zklamání. Znají to dobře gambleři například, kteří propadnou patologickému hráčství a stále do toho stroje strkají další a další minci a očekávají, že vyhrají, že konečně zalepí ty své díry nebo že zažijí ten nádherný adrenalinový euforický prožitek z vítězství. A jak víme, realita je jiná. Prohra se kumuluje, je čím dál tím dramatičtější a ničí nejenom člověka, ale

celé jeho sociální okolí. V našem případě v nadsázce můžeme říct celé české politické a mediální prostředí.

Za třetí. Česká ekonomika se zázrakem v následujících dvou měsících a čase potom neuzdraví. Naopak, propadne se ještě do složitějšího kontextu, chcete-li, do dalšího a většího chaosu.

Za čtvrté. Přijde levicová socialistická komunistická vláda. Už to tady bylo řečeno. Nejde o žádné velké prognózy, je to prostá logika politického dění. A já ji nebudu teď kritizovat předem ani nebudu touto vládou, která přijde, strašit. Ale chci vám jenom říci, že jako pravičák z toho nebudu mít radost.

Za páté. Volební kampaň nebude ničím jiným než třetím kolem prezidentských voleb. Tedy třetí kolo prezidentských voleb. Toto téma bude dominovat celému mediálnímu diskursu. Volby vůbec nebudou jakýmsi tradičním střetem politických stran a politických programů mezi ODS a ČSSD, jak jsme na to byli zvyklí dříve. Ale pro tento typ tradičního politického boje tady nebude vůbec místo.

Kdo tedy bude vítězem a kdo bude poraženým těchto voleb? Mohli bychom si myslet, že obrat TOP 09 ve snaze obhájit tu většinovou pravicovou nebo středopracicovou nebo rádobu pravicovou vládu je prostým kalkulem politických administrátorů a řekněme mozků TOP 09, kteří si říkají: Tak konečně dobijeme tu Občanskou demokratickou stranu a staneme se dominantní politickou stranou na pravici.

Jsem přesvědčen, že TOP 09 nebude žádným vítězem těchto voleb a se svým skromným volebním výsledkem a ještě skromnějším volebním výsledkem ODS bude nakonec s křížkem po funusu litovat kroku, ke kterému se odhodlala. ODS odejde poražena k velkému jásovu mnoha představitelů mediálního časoprostoru. Co hůře, česká politika dle mého názoru ztratí posledního vojáka obhajujícího alespoň občas a alespoň trošku poslední zbytečky občanských svobod a liberálního ekonomického programu. Schválně říkám – poslední zbytečky.

ČSSD ve volbách nezvítězí. Nebo respektive ona možná bude první na pásce. Ale s velkou pravděpodobností k překvapení členské základny bude mít nejspíše menší volební zisk než ve volbách v roce 2010 za působení Jiřího Paroubka. Jsem zvědav, upřímně řečeno, jsem zvědav, zdali předseda ČSSD v té chvíli přijde a rezignuje na svoji funkci, tak jako to, jestli se nepletu, udělal v roce 2010 Jiří Paroubek.

Za osmé. Věci veřejné a LIDEM zmizí z celostátní politické mapy.

Za deváté. V Poslanecké sněmovně bude zastoupena touto Poslaneckou sněmovnou tak často kritizovaná a troufnu si tvrdit až dokonce nenáviděná prezidentská strana.

Za desáté. Je vysoce pravděpodobné, že do rozhodování o budoucnosti této země začnou promlouvat mediální magnáti. Neberte mě úplně za

slovo, protože oni už do ní dávno promlouvají. Ale mediální magnáti dnes řídící tzv. nezávislá média, a dokonce prostřednictvím svých kandidátek vysílající nezávislé novináře na kandidátky těchto nezávislých médií. Není vyloučeno, že se tak stane. Ptám se, jaká tedy role v tomto novém politickém časoprostoru bude definována takzvané frontě nezávislých, demokracii kontrolujících sdělovacích prostředků.

Dámy a pánové, dovolu mi na závěr se vrátit k oné seppuce, tedy japonské rituální sebevraždě, tedy tomu nám spíše známému harakiri. Poslední odstavec, který si dovolím vám přečíst a citovat z odborné literatury.

„Provádění seppuky se řídilo jasně danými pravidly, s nimiž byli samurajové seznamováni už od útlého dětství. Pokud to okolnosti dovolovaly, měla být provedena na zvlášť k tomu vybraném a uzpůsobeném místě před takzvanými diváky.“ Já si myslím, že Poslanecká sněmovna je ideální prostředím pro to. „Přípravu na harakiri začínal japonský šlechtic zpravidla hostinou.“ Nevím, před chvílí jsem byl v místním bufetu Poslanecké sněmovny a myslím, že už se připravuje na mezidobí volební kampaně, protože všechno je vyjedeno. „Začíná tedy japonský šlechtic zpravidla hostinou, následně meditací.“ Navrhuji, abychom se před hlasováním do takové meditace pustili alespoň na chvíli. „Následně natíráním těla vonnými oleji.“ Pan kolega Skokan tady hovořil o masérech, tak možná, že bychom se mohli touto inspirací začít řídit. „Poté si japonský šlechtic klekl na zvláštní bíle lemovanou rákosovou rohož, tzv. tatami, čelem k nízkému bílému stolku a začal odkládat svůj oděv.“ Asi v tuto chvíli bychom měli prohlásit toto jednání za uzavřené, abychom přeci jenom prostřednictvím sdělovacích prostředků nevytvořili děs a hrůzu a nedopustili se nějakého jiného morálního zločinu na naší dospívající generaci. „Začal odkládat svůj oděv, až byl od kyčlí nahoru zcela nahý. Potom položil oděv ze sebe za sebe a rukávy svázal pod kolena do uzlu. Uchopil krátký meč, který na stolku ležel zabalen do bílého papíru nebo mu byl podán jeho nejlepším přítelem (Výkřik z levé části sálu: Dejte mu meč!), zdvihl jej k čelu, chytil v jeho středu pravou rukou a pomalu si jej vbodl do levé a pak pokračoval čepelí doprava a pomalu ještě směrem vzhůru...“ A nezlobte se, už to nemůžu dál číst, protože i na mě je to příliš a myslím si, že od této chvíle by citace z odborné literatury byla nepřístupná nejenom mládeži, ale i nám dospělým.

Takže dámy a pánové, dovolu, abych se s vámi touto cestou rozloučil. Spějeme směrem ke krásné rituální sebevraždě, ke které nám ale ještě něco maličko chybí. A tady jsme měli krásnou inspiraci. Děkuji za pozornost. (Potlesk poslanců ODS.)

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Pan poslanec Grospič má faktickou, jestli se nepletu. A o slovo se přihlásil ministr Martin Pecina. Máte

faktickou, nebo je to řádná přihláška? Řádná. Takže faktická má přednost, pan poslanec Grospič tedy jako první. Dvě minuty.

Poslanec Stanislav Grospič: Děkuju, pane místopředsedo. Dovolte, abych vaším prostřednictvím řekl svému předčínkovi, že v České republice žije přes 10 milionů lidí. Většina těchto lidí se dostává do výrazných problémů, jak přežít ze dne na den. Poslaneckou sněmovnu, zejména českou pravici, to absolutně nezajímá. A předvádí tady v poslední den jednání této Sněmovny, kdy máme rozhodnout o svém rozpuštění a vypsání předčasných voleb, předvádí tady česká pravice morbidní divadlo, které hraničí s jakoukoliv lidskostí, ale také kultivovaností projevu v této Poslanecké sněmovně, ale i na veřejnosti. Myslím si, že by to lidé měli odmítnout. Že by to měli odmítnout lidé, kteří věří v lepší budoucnost v České republice a v řešení problémů, které trápí Českou republiku. A že by mělo být velké poučení před nadcházejícími, doufejme, předčasnými volbami v České republice. A musím říci i sám za sebe, že soucítím s tímto a odmítám poslouchat taková vystoupení, které tady předvedl pan Bém. (Potlesk poslanců KSČM.)

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: O slovo se přihlásil ministr Pecina. Máte slovo.

Ministr vnitra ČR Martin Pecina: Děkuji, pane místopředsedo. Vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, nevím, jestli je teď vhodný okamžik pro moje vystoupení, protože po té komické vložce bych nerad, aby to mé vystoupení bylo chápáno jinak, než je zamýšleno.

Včera jsem byl vyzván moderátorem v České televizi, abych vyjádřil svůj názor, jak dnešní hlasování dopadne. Já jsem ho vyjádřil a pochopil jsem poté, že někteří páni poslanci nebo paní poslankyně to brali jako osobní útok, a byl jsem vyzván, abych se omluvil. Já sice po té dnešní diskusi usuzuji, že kdyby se každý měl omlouvat za podobné výroky, tak bychom tady byli do půlnoci. Ale přesto nechci to zlehčovat, chci jít příkladem, a pokud tedy někdo mým včerejším výrokem, kdy jsem vyjádřil na přímý dotaz moderátora svůj názor, jak dnešní hlasování dopadne, pokud se někdo tímto názorem cítil nějak poškozen nebo uražen, tak se mu tímto omlouvám. Zvláště se tedy jmenovitě omlouvám panu poslanci Gazdíkovi a hnutí Starostové. Byť jsem je ve svém prohlášení nezmínil, tak jsem z té emocionální reakce pochopil, že on se tím cítil poškozen nejvíce. Čili má omluva jemu a všem pánům poslancům a paním poslankyním, kteří se tímto nějak cítili uraženi nebo kráceni na svých právech. A věřím tomu, nebo doufám, že jsem se včera mýlil, a jsem tomu velmi rád, a že dneska se Sněmovna skutečně rozpustí. Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Ještě pan poslanec Gazdík, který se hlásí.

Poslanec Petr Gazdík: Vážený pane předsedající, vážený pane místopředsedo vlády, dovoluji mi jenom, abych vám poděkoval, že jsem se nezklamal, že jste se skutečně projevil jako džentlmen. Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: A teď máme tady přihlášku paní poslankyně Ivany Weberové, řádnou. Prosím, paní poslankyně, máte slovo.

Poslankyně Ivana Weberová: Vážený pane předsedající, děkuji za slovo. Vážené kolegyně a vážení kolegové, já slibuji, že můj projev nebude tak epický jako projev Pavla Béma a že vás dlouho nezdržím. Ostatně je to už patrně naposledy, co k vám mluvím. Já jsem se původně nechtěla této schůze zúčastnit, ale potom jsem usoudila, že tady chci vysvětlit svůj postoj k rozpuštění Sněmovny.

Bez ohledu na to, kdo současnou politickou krizi zavinil, si myslím, že není řešením při současném stavu ve státních institucích rozpustit Sněmovnu a vyvolat předčasné volby. Tedy za situace, kdy tu máme prezidenta, který ve svém projevu deklaroval svou nadstranickost a následně svým kancléřem jmenoval předsedu své politické strany, který by se teď navíc měl stát volebním manažerem, či přímo lídrem strany SPOZ. Patrně jako vedlejší pracovní úvazek ke své kancléřské funkci. Prezidenta, který jmenoval vládu, která je inkubátorem strany SPOZ pro nadcházející volby. Tím se nechci dotknout těch pánů ministrů, kteří tuto spolupráci odmítnou. A kdy levicový Senát vybírá ústavní soudce navržené panem prezidentem podle toho, jak budou hlasovat o poplatcích ve zdravotnictví, a za situace, kdy se Senát již chystá na přijímání zákonných opatření i ve věcech, ve kterých to Ústava nedovoluje.

Za této situace si tedy nemyslím, že je logické, aby pravicová strana hlasovala pro rozpuštění Sněmovny. Kromě toho si myslím, že neméně důležitou věcí je to, že skutečně zákony, které jsme tady minulý pátek ještě rychle schvalovali, spadnou pod stůl, protože stačí, aby Senát k nim přijal nějaký pozměňovací návrh, což už se také chystá podle toho, co jsem se dočetla v Lidových novinách. Pokud se týká doprovodné legislativy k občanskému zákoníku, tak opravdu hrozí to, že od 1. 1. 2014 tady bude veliký chaos. Pokud tedy nedojde k tomu, že sociální demokracie se ještě zasadí o to, aby se účinnost tohoto zákoníku odložila, či aby byl přímo zrušen. Což by ovšem způsobilo také chaos, protože na to je už dost pozdě.

K té ústavní většině bych chtěla podotknout snad jenom to, že minulá

vláda neměla fakticky již ústavní většinu od minulých Vánoc a dokázala s tím docela efektivně vládnout.

Takže děkuji za pozornost. (Potlesk zprava.)

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Ano. O slovo se hlásí předsedkyně Sněmovny paní Miroslava Němcová, tak mi dovoluji, abych jí také udělil slovo. Prosím, máte slovo.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Vážený pane místopředsedo, vážené dámy, vážení pánové, já jsem váhala, zda během toho dnešního odpoledne mám vystoupit jako první, nebo zda mám nechat mluvit všechny vás, svoje kolegyně a kolegy, a vystoupit pravděpodobně na závěr, pokud už na tom závěru rozpravy jsme. Nakonec jsem se rozhodla, že počkám na to, až všichni, kteří chtějí dnes vystoupit, chtějí říct svůj pohled na to, v jakém okamžiku se nacházíme a jaká východiska z nich hledáme či nalézáme, že bude správné, když je nechám mluvit přede mnou a promluví jako poslední. Nicméně jak to tak bývá, když si promýšlíte dopředu, co chcete říci v den, kdy jste přesvědčeni, že to je poslední den Sněmovny, poslední den, v němž budeme plnohodnotně vykonávat svůj mandát, tím myslím možnost vystoupit zde jeden před druhým a říkat zde své názory, tak jak to tak bývá, když si promýšlíte schéma takového projevu, tak nakonec celý ten den, který má nějaký průběh, vás někam posune. (V sále je silný hluk a neklid.)

Tak jestli dovolíte, já se zastavím u jedné věty, na kterou se pokusím navázat. Zněla zde dvakrát ve dvou příspěvcích. Bylo to něco ve smyslu o tom, že Poslanecká sněmovna je vlastně jenom takové divadlo, mělo to ještě nějaké přívlastky, a že možná bude dobré, když už s tím divadlem tady všichni skončíme. Trochu jsem se pousmála, protože ono to opravdu, dámy a pánové, kdo to nevíte, divadlo bylo – tento prostor. Ještě do roku 1794 zde Thunové měli divadlo. V tom roce, kdy palác vyhořel, také tato etapa života Thunovské práce skončila, nicméně do divadla sem chodil i syn Marie Terezie Josef II. Takže jakýmsi zvláštním, pro někoho možná bizarním způsobem se ocitáme na scéně divadla.

Místopředseda PSP Lubomír Zorálek: Já se omlouvám, paní předsedkyně, ale já bych chtěl, aby se trošku Sněmovna zklidnila. (Zvoní zvoncelem.) Děkuji kolegům za pochopení.

Prosím, máte slovo.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Ale když Thunové přišli o tento palác, protože neměli peníze na obnovu, prodali ho českým stavům. A o tom jsem chtěla mluvit. O tom, co to je parlament, jak se zapsal do naší his-

torie, co si z něj máme vzít jako příklad, nad čím máme přemýšlet, co nás zavazuje a před čím se nemáme schovávat. V roce 1861 se zde Český zemský sněm sešel poprvé... (Předsedkyně PSP se odmlčuje s pohledem na bavící se poslance na levé straně sálu.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Ještě jednou prosím...

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: A od té doby samozřejmě česká politika za těch více než 150 let – která jsme si navíc připomínali před dvěma lety slavnostní konferencí právě ke 150 letům českého parlamentarismu – od té doby česká politika prošla řadou zvrátů a dlouhou cestou. Prošla obdobími, na která můžeme být hrdí, odkazujeme se k nim, a prošla také těmi, která si neradi připomínáme, chceme je vygumovat z paměti a vlastně je bereme jako takovou příležitost, protože je chceme co nejméně připomínat.

Nevím, zda poslední týdny, které tady prožíváme, nebudou patřit právě k těm druhým, a mrzí mě to. Ale byly i etapy, které si připomeňme a přemýšlejme nad nimi ve chvíli, kdy budeme dnes zvedat ruku. Připomeňme si možná, jakkoliv se vám to bude zdát jako zbytečné harampádí – proč se vracet do minulosti, včetně tady máme žhavé příběhy z dneška, vždyť my si vystačíme s těmi jednoduchými apely, kdo to myslí poctivěji s občany, kdo to myslí méně poctivě, kdo je vítěz jednotlivých tady sporů a jednotlivých bitev –, tak si připomeňme například to, že 14. listopadu 1918 byl revolučním Národním shromážděním, tedy zákonodárným sborem, zvolen prvním československým prezidentem Tomáš Garrigue Masaryk. Je to moment, ke kterému se vztahujeme mnozí ve všech projevech, ve všech momentech, kdy zastupujeme jednak Poslaneckou sněmovnu, nebo svou stranu a mluvíme o tomto jako o jednom ze základních momentů našich dějin.

Můžeme si připomenout také ale období, kdy parlament naprosto selhal. Rok 1938. Nehrál vůbec žádnou roli. Jak známo, tak Mnichovská dohoda parlamentem projednávána nebyla a v březnu 1939 Emil Hácha Národní shromáždění rozpustil. Po válce obnovený parlament, tehdy jednokomorový, a také stranické spektrum bylo oproti období první republiky výrazně omezeno. Ministr zahraničních věcí Jan Masaryk si na adresu Prozatímního Národního shromáždění povzdechl: „Vždycky když tam jdu, jsem náramně smutný. Co to je za parlament, kde se nevede debata? Za parlament bez opozice? Děkuji za takový Parlament.“

Parlament tehdy také nebyl místem, kde by se skutečně rozhodovalo. Země žila v systému Národní fronty. Po únoru 1948 potkal řadu nekomunistických poslanců nelehký úkol a jako symbol boje proti komunistům

můžeme připomenout právě úděl Milady Horákové, která byla odsouzena ve vykonstruovaném procesu k trestu smrti.

Vláda sice i po roce 1948 formálně odpovídala Národnímu shromáždění, fakticky ale dění v zemi určovala Komunistická strana Československa. Parlament pak po dlouhá desetiletí plnil vůli a zadání právě této strany. Pražské jaro, shodou okolností zítra vstupuje do našich úvah den, který Pražské jaro definitivně uzavřel a veškeré naděje odvál, tedy přineslo naději, ale brzy po srpnové okupaci pohasla.

Dámy a pánové, jenom čtyři poslanci v říjnu roku 1968 – jenom čtyři poslanci z 242 – hlasovali proti návrhu na smlouvu o dočasném pobytu sovětských vojsk na československém území. Deset poslanců z 242 se zdrželo a jenom čtyři byli proti. To je také obrázek zákonodárného sboru, na který máme myslet, a máme si říct, zda jsme nástupci koho – těch prvorepublikových odvážných mužů a žen, nebo těch, kteří v roce 1938 byli schopni dojít tak daleko, že parlament byl zrušen, a v roce 1968 se našlo deset plus čtyři z 242 odvážných, normálních slušných lidí, kteří věděli, že česká veřejnost si nepřeje, abychom byli okupovanou zničenou zemí, a jenom těchto čtrnáct mělo odvahu za svobodu své země zvednout hlas. Bohužel jsem hledala v archivech Poslanecké sněmovny jména, protože bych je zde velmi ráda právě dnes přečetla, ale ta tam nejsou.

Teprve v roce 1989 začal československý parlament hrát opět důležitou politickou roli. Ještě v listopadu roku 1989 byl zrušen článek Ústavy o vedoucí úloze Komunistické strany Československa a v prosinci, jak si mnozí vzpomínáme, byl zvolen prezidentem Václav Havel.

Když se tedy probírám touto historií, historií československého nebo českého parlamentarismu, kladu si otázku, čím se do této historie zapíšeme my, zastupitelé, kteří získali důvěru občanů v minulých parlamentních volbách. Co jsme přinesli, jak jsme se za tu důvěru dokázali odměnit našim voličům a co jsme nepřinesli. Určitě někdo bude dávat plusová znaménka například tomu, že došlo po letech diskusí k vyrovnání státu s církvemi, někdo to bude vidět jako největšího strašáka současné doby. Někdo bude chválit, že jsme dali ruku nahoru při přímé volbě prezidenta, jiní, tehdy ne tak odvážní jako dnes, hledají chyby, co jsme všechno tímto aktem způsobili.

A je tady ještě jedna strana této mince. Česká politika, a to si nemůžeme zastírat, byla zmítána v tomto volebním období řadou politických krizí. Rozpustila se, rozpadla se původní koaliční většina 118 poslanců. V Poslanecké sněmovně se pohybuje velké množství nezařazených poslanců, kteří se z nějakého důvodu rozešli se svou politickou stranou. Dva poslanci, a to je určitě truchlivá věta, jsou dokonce za mřížemi. Jeden je pravomocně odsouzený, druhý ve vazbě čeká na verdikt soudu.

To vše jistě může znevěrohodňovat českou politiku a samozřejmě český parlament v očích veřejnosti. Možná bychom si zasloužili právě proto být rozpuštěni. Možná právě proto bychom měli zvednout ruku pro konec tohoto volebního období.

Já zde však vidím úkol, který mi mnozí z vás připomněli, namátkou řeknu paní poslankyni Suchou, paní poslankyně Wenigerovou, paní poslankyni Kohoutovou, pana poslance Bureše, ti, kteří mluvili o tom, že máme bránit parlamentní demokracii. Možná že to, co jsem říkala před chvílí, ten velmi stručný exkurz do historie, byl pro vás nudný, ale já jsem chtěla, abyste přemýšleli v těchto souvislostech nad naším dnešním úkolem. Jestliže český volič může být frustrován tím, co se odehrálo, tak ale dnešním rozpuštěním Sněmovny mu přece neříkáme, že se musí automaticky dočkat lepších poměrů. Jestli toto někdo tvrdí, tak si myslím, že nekoná fér vůči občanům, kteří se na nás dnes dívají. Možná se po volbách dočkáme mnohého, co nás bude mrzet. Možná na jedné straně hrozí ještě větší fragmentace politické scény, která nedovolí nalézt nějaký konsensus, nějakou dohodu, nějakou akceschopnost parlamentu. Možná naopak bude hrozit druhá varianta, že zde vznikne ústavní většina, ta, která už dnes existuje v Senátu, tedy levicová komunisticko-socialistická ústavní většina.

Všichni mi můžete říct: Dobře, to všechno se může stát, ale my jako členové parlamentu máme také přemýšlet nad tím, že dnešním rozpuštěním Poslanecké sněmovny – s kterým já počítám – usnadňujeme tento krok kdykoliv do budoucna. Kdykoliv – a prosím, až vy tady jednou budete, vytáhněte si stenozáznam z této mé řeči – kdykoliv příště se znelíbí nějaká vláda Sněmovně a momentálně pod nějakým nepopulárním krokem, který bude muset dělat, tak tady bude určitě pohotově precedent k tomu: vždyť není nic snadnějšího, než aby se Sněmovna rozpustila.

Jestli tohle, dámy a pánové, vede k něčemu, co si myslím, že je důležité pro nás, pro naši společnost, tedy ke stabilitě, ke stabilitě poměrů v naší zemi, ke stabilitě politického spektra, k tomu, aby mohli všichni, jak občané, tak podnikatelé, tak instituce předvídat, co se stane, tak já jsem přesvědčena, že k této stabilitě rozpuštění Sněmovny v žádném případě nepovede.

Chtěla jsem mluvit o tom, co zde bylo řečeno. O tom, jak svým rozpuštěním potíráme zastupitelskou roli, do níž jsme byli zvoleni, a vzdáváme se role kontrolní, která je od nás očekávána. A právě role kontrolní se mi zdá být dnes důležitější než kdykoliv předtím. Mě mrzí, že vláda Jiřího Rusnoka získala v Poslanecké sněmovně při hlasování o důvěře tolik hlasů. Právě svým postojem při hlasování o důvěře jsme měli šanci dát prezidentovi republiky najevo, že vláda má vycházet z Poslanecké sněmovny, a jen sebevědomým vystupováním vůči prezidentovi jsme mohli zakotvit důležité mantinely do bu-

doucna. Politika přece má a musí vznikat v parlamentu. Parlament je místem pro politickou diskusi. Poslanecká sněmovna nemůže jen přijímat či nepřijímat to, co přijde zvenčí, tím spíše mluvíme-li o vládě. Poslanci sami musí zůstat aktivní.

Možná dnes, v té mediální době, je každý, kdo řekne, že si nepřeje rozpuštění Sněmovny, okamžitě okřikován a peskovan, a už se tisknou ty nálepky: on se bojí, to je prostě z obav o to, že přijdou poslanci o svá křesla, že moje politická strana ODS není ve výhodné pozici, a proto děláme všechno možné, abychom Poslaneckou sněmovnu nerozpustili. A já vám tedy musím říci, že vedle toho, co jsem slyšela například od Miroslava Kalouska o tom, že tématem voleb bude téma svobody, a to já s ním sto procentně souhlasím, tak si myslím, že tématem voleb a naším úkolem nejenom dnešním, ale do budoucna je také téma odvahy. Prostě říkat věci tak, jak jsou. Nebát se toho, že zítra budou titulky v novinách, které nás nějak označí. Jestli jsme přesvědčeni o tom, že jsme si některé věci a kroky dobře promysleli, pak za nimi prostě musíme v každém případě stát.

Já jsem přesvědčena, že rozpuštění Sněmovny je chybný krok, právě tak jako jsem přesvědčena o tom, že všechny ty řeči o poslancích, o tom, jak se drží svých židlí, o tom, jak se bojí, že nesplátí své finanční závazky, jsou hanebnou rétorikou! A vadí mi, že se k ní přidáváme my sami. Že někteří právě poslanci argumentují způsobem, který já po léta odmítám, a po léta Poslaneckou sněmovnu a její členy obhajuji. Já jsem přesvědčena, že jsme voleni našimi občany proto, abychom je zastupovali, a jsme voleni v nejlepší víře, že to máme být právě my, každý jednotlivý z nás, každý jednotlivý z těch dvou set lidí, že to má být on, kdo je zastupuje. A potom ve chvíli, kdy se od nás ozvou hlasy, že jsme tady jenom proto, že nemáme splacené hypotéky, my jsme tady jenom proto, že se nám nechce pustit se vlastní židle – co tím o sobě vlastně vzkazujeme? Že opravdu s těmito cíli do Poslanecké sněmovny chodíme? Že opravdu toto je naše úvaha ve chvíli, kdy na sebe bereme veřejné angažmá, angažmá služby pro naše občany?

Já tím chci říci navenek i těm, kteří se na nás dívají, že prostě tohle to odmítám, že jsem patnáct let poslankyní a vím, že to není jednoduchá role, vím, že to přináší řadu obětí v osobním životě. A musím říci, že s většinou lidí, s kterými jsem se setkala tady v Poslanecké sněmovně, většinu z nich shledávám jako lidi velmi solidní, pracovitě, ať už jsou z levicového, nebo pravického spektra. Tu jednoduchou nálepku, že, kdo je poslanec, má na sobě jakési Kainovo znamení a do slušné lidské společnosti nepatří, tu já prostě odmítám.

Nikdy by takhle o sobě nemluvili senátoři, ani to neslyšíme. Vždycky slyšíme: no tak ať se rozpustí Sněmovna. Vždyť to je to nejsnadnější. Nikdo nikdy nemluví o tom, jestli Senát má existovat, nebo nemá, jestli se mají

rozpouštět kraje, nebo se nemají rozpouštět kraje, jestli například radnice jsou dobře, když jsou stabilní, nebo nejsou stabilní. Ale Sněmovna, která má navíc oproti Senátu kompetenci jak k vládě, což je výjimečná a důležitá kompetence dávat důvěru nebo nedůvěru vládě, Sněmovna, která jediná má kompetenci k tomu základnímu ekonomickému zákonu země, ke státnímu rozpočtu, tak je to přesně ta Sněmovna, která je na té střelnici neustále na terči, a vždycky se řekne: no když se něco děje, tak prostě tu Sněmovnu sestřelíme.

Já s tím naprosto nesouhlasím z těchto důvodů tady, protože jsem řekla, že vše, co je před námi, bude nejenom debata o svobodě, o obhajobě svobod, protože když vidím ústavní většinu v Senátu levicovou, a extrémně levicovou, tak se obávám případného vývoje, který by podobnou většinu mohl vytvořit také na půdě Poslanecké sněmovny. A já z tohoto důvodu říkám, že otevřeně a odvážně si nemyslím, že je správný krok rozpustit Poslaneckou sněmovnu, a otevřeně a odvážně říkám, že poslanci jsou ti, kteří mají svůj úkol vždycky dokončit. (Hluk z lavic poslanců KSČM.)

A potom, dámy a pánové, už jenom na konec... Už jenom na konec (s pohledem do levé části sálu)...

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Prosim klid ve sněmovně.

Předsedkyně PSP Miroslava Němcová: Možná jsme na něco zapoměli v těch našich vystoupeních. Tak mi jako předsedkyni Poslanecké sněmovny dovoluji, abych také za vás všechny poděkovala občanům České republiky za to, že nás podporovali ve funkcích, do nichž nás zvolili. Že to byli oni, kteří nám v našem výkonu mandátu pomáhali, kteří jej sledovali, kteří říkali, co se jim líbí, a kteří říkali, co se jim nelíbí. Všem těmto aktivním občanům České republiky děkuji a věřím, že jejich spolupráce s budoucími zastupiteli, s budoucími poslankyněmi a poslanci, bude stejně silná a stejně aktivní.

Zároveň chci poděkovat vám, dámy a pánové, všem svým kolegyním a všem svým kolegům. Navzdory tomu, v čem jsme se všem lišili, a nebylo toho v žádném případě málo, navzdory tomu bylo mou ambicí od první chvíle, kdy jsem se stala předsedkyní Poslanecké sněmovny, hledat tady shodu mezi námi na tom, na čem ji bylo možno nalézt, a vést Poslaneckou sněmovnu k tomu, aby měla váhu ve veřejnosti. Že se to vždycky nemohlo podařit, je jasné. Že slyším často od občanů o tom, proč se tam probíhá hádání, co to předvádíte, my vás takhle nechceme vidět, a já neustále opakuji, že Poslanecká sněmovna je místem názorových sporů, že tomu ani jinak být nemůže, že tomu tak bylo v minulosti, je tomu tak v přítomnosti a bude tomu tak i v budoucnosti. Ale to je prosím obha-

joba parlamentarismu, obhajoba toho, co má poslanec a poslankyně umět. Takže vám všem, kteří jste mi v tom byli nápomocní, vám chci poděkovat.

A chci také poděkovat, a to už říkám ne jako poslední, ale prostě vždycky někdo ten poslední v řadě je, tak také děkuji všem zaměstnancům Poslanecké sněmovny a všem, kteří nám pomáhali náš úkol plnit.

Dámy a pánové, přeji vám do osobního života, ať už vás cesty povedou kamkoli, aby se vám dařilo, aby ve vašich rodinách vládla pohoda, abyste byli zdraví, a přijmete-li příště na sebe úkol být poslankyní nebo poslancem, abyste věřili a věděli, že to je úkol na celé volební období a že tady nejste zvoleni od toho, abyste, když to někoho napadne, zamávali rukou a rozpustili se.

Děkuji vám všem za pozornost. (Dlouhotrvající a bouřlivý potlesk poslanců ODS.)

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak, dámy a pánové, myslím, že jsme vyčerpali všeobecnou rozpravu, já už aspoň žádnou další přihlášku do ní nemám, takže mi dovoluji, abych všeobecnou rozpravu ukončil. Otvírám rozpravu podrobnou, do které se hlásí pan poslanec Jeroným Tejc.

Poslanec Jeroným Tejc: Vážený pane místopředsedo, vážené paní poslankyně, vážení páni poslanci, já jsem rád, že tady paní předsedkyně Sněmovny ukončila tu všeobecnou rozpravu tím, že se vrátila i k historii. Že se vrátila především k té dávnější historii a pojmenovala ty okamžiky, kdy skutečně byl ohrožen parlamentarismus. Já jsem do značné míry s tím jejím projevem souhlasil a v tomto smyslu mě mrzí jen to, že tady zaznívá až dnes. Že nezazníval, když se stavěly vlády na přeběhlících, že nezazníval, když byl vyhlášen stav legislativní nouze a že nezazníval (potlesk poslanců ČSSD), když se tady v nočních hodinách válcovalo.

Ale co bylo, to bylo. V tuto chvíli mám jednu povinnost, a to navrhnout usnesení Poslanecké sněmovně, které zní takto: „Poslanecká sněmovna navrhuje prezidentu republiky, aby podle čl. 35 odst. 2 Ústavy České republiky Poslaneckou sněmovnu rozpustil.“

Děkuji.

Místopředseda PSP Lubomír Zaorálek: Tak a to máme tedy návrh, který zazněl v podrobné... Dívám se, jestli se nehlásí nikdo další do podrobné, není tomu tak, takže podrobnou rozpravu můžu ukončit.

Já bych vás měl nyní všechny odhlásit, jak se tak dívám, protože mám tady několik žádostí. Takže vás všechny odhlašuji.

(Poslanci ODS opouštějí sál).

Tak prosím tedy a ještě zagonguji, i když předpokládám, že tu všichni jsou, ale pro jistotu upozorním na to, že se bude hlasovat. Předpokládám, že všichni, kdo chtějí hlasovat, jsou přítomni ve Sněmovně.

Pan poslanec Grebeníček má náhradní kartu číslo 54.

Budeme hlasovat o tom textu usnesení, který jsme tady před chvílí slyšeli.

Pan poslanec Rykala má náhradní kartu číslo 68.

Na tabuli je nastaveno kvorum 120 a my budeme tedy hlasovat.

Opakuji, budeme hlasovat o návrhu usnesení, který předložil a přečetl pan poslanec Jeroným Tejc. Všichni si ho pamatují.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro přijmout tento návrh usnesení, stiskne tlačítko a zvedne ruku. Kdo je proti?

Hlasování má pořadové číslo 6, přihlášeno je 147, pro hlasovalo 140 (potlesk poslanců z levé části sálu), proti 7. Já tedy mohu jen konstatovat, že Poslanecká sněmovna navrhuje prezidentu republiky, aby podle článku 35 odst. 2 Ústavy České republiky Poslaneckou sněmovnu rozpustil.

Vážení kolegové, já tedy končím dnešní jednací den a pravděpodobně tedy i poslední jednání Poslanecké sněmovny v tomto volebním období. Přeji vám příjemný večer.

(Schůze skončila v 17.18 hodin.)